

Tháng 2, 2017

CHỌN VỢ HIỀN

Anh Tư góa vợ khi tuổi đời còn trẻ. Anh đang đi tìm cho mình một tình yêu mới, một người vợ mới. Đối tượng anh mong ước là một phụ nữ chân quê hiền ngoan dịu dàng để bù đắp cho anh cuộc hôn nhân đầu không mấy hạnh phúc vì người vợ đánh đá lần lượt chồng.

Anh quyết định tìm bạn bốn phương, nơi đây có nhiều cơ hội cho anh lựa chọn. Một vài bạn thân đã cản anh, họ nói tìm vợ qua mục này là mạo hiểm gặp kẻ xấu nhiều hơn người tốt.

Người vợ quá cố, anh Tư đã gặp gỡ chẳng xa xôi gì, ngay trong hăng làm việc ngày nào cũng gặp mặt nhau và tìm hiểu nhau cả năm trời mới đi đến hôn nhân thế mà anh Tư vẫn lầm cưới phải một bà chẳng.

Tim bạn phương xa nếu có duyên vẫn gặp người như ý. Thế nên anh Tư muốn thử thách với đời.

Người con gái đầu tiên ở Việt Nam tên Hoa anh Tư quen biết qua mục tìm bạn bốn phương trên mạng.

Anh Tư đã về Việt Nam gặp Hoa tại làng quê của cô ở Vĩnh Long, Hoa dịu dàng hiền lành đón nhận chuyện tình cảm với anh, chỉ tha thiết xin anh khi cưới cô rồi hãy là người chồng chung thủy suốt đời. Thật sung sướng và hãnh diện khi được người đẹp xin chút tình yêu và hạnh phúc.

Về Mỹ, sau một vài lần anh Tư gọi phôn nói chuyện là Hoa đã tự động gọi lại cho anh, tán công tình cảm nhớ thương ráo riết đến nỗi anh như lạc vào cõi u mê, gọi tiền về Việt Nam cho cô chi tiêu và học Anh Văn để chờ ngày anh làm giấy tờ bảo lãnh cô sang Mỹ, chưa kể thỉnh thoảng anh Tư còn gọi thêm tiền theo yêu cầu của Hoa để lo cho cha mẹ, cho các em khi gặp chuyện cần thiết.

Cho đến một ngày, anh Tư trở về Việt Nam vì muốn mang niềm vui bất ngờ cho Hoa nên anh không báo trước. Anh hí hửng xách một va ly đầy quà đến thẳng nhà nàng ở Vĩnh Long tưởng rằng cô thôn nữ dịu hiền tên Hoa sẽ mừng vui mở cửa đón anh và đón quà vào nhà. Nhưng cửa mở là một anh chàng gương mặt ba trợn hắt hàm hỏi:

- Anh tìm ai?

Anh Tư bối rối:

- Tôi tìm cô Hoa nhưng... chắc tôi đi lộn nhà?

Anh ba trợn điệu bộ thách thức

- Không lộn đâu, tôi là chồng cô Hoa đây.

Anh Tư càng thêm bối rối, lắp bắp:

- Ủa... cô Hoa đã... đã...

Anh ba trợn gằn giọng tiếp lời

- Đã có chồng... Hôm nay tôi theo vợ về quê ăn đám giỗ ông cố nội vợ.

Nhìn vẻ mặt và lời nói dửng dưng của anh ba trợn anh Tư biết điều rút lui ngay không muốn dây dưa thêm. Ra tới đầu ngõ anh mới hoàn hồn, một bà hàng xóm của cô Hoa đã chạy theo nói nhỏ với anh Tư:

- Con Hoa là gái bán ba ở Sài Gòn, thằng đó là chồng hờ con Hoa, con Hoa chuyên gài bẫy mấy ông già dê hay mấy tay Việt kiều mê gái để làm tiền.

Anh Tư hú vía kiểm điểm lại cũng mất khá nhiều tiền với Hoa nhưng may mà chưa tiến xa hơn, chưa thân tàn ma dại.

Cô Hoa đúng là một cô gái quê nhưng chỉ là trong quá khứ mà thôi.

Tức giận và cay đắng vì bị lừa tình lừa tiền mất mặt với người thân và bạn bè vì ai cũng nghe tin anh sắp cưới được một người vợ hiền trẻ đẹp từ Việt Nam.

Anh nghi ngờ và thù ghét tất cả những cô gái quê trẻ đẹp qua mục tìm bạn bốn phương.

Càng ghét anh càng tò mò thích ghé mắt vào mạng coi mục này, thấy cô Hoa lại tiếp tục đăng lời tìm bạn trai ở hải ngoại, cũng thiết tha, cũng chân thật như lần trước với tấm hình xinh đẹp của cô ai nhìn mà không động lòng. Không biết đã có anh chàng Việt kiều đại gái nào như anh đang đâm đầu vào chưa?

Nhưng một mẩu đăng tìm bạn của một cô gái khác đã đập vào mắt anh, lời rao tìm bạn rất thực tế:

“ Tôi tên B.V. gái quê miền Bắc, hiền lành, nhan sắc khá. Muốn được kết hôn với bạn trai ở nước ngoài để thoát cảnh đói nghèo. Không phân biệt tuổi tác, chỉ cần tình yêu thương và tôi sẽ là người vợ hiền chung thủy.”

Anh Tư đã nhún vai :

- Lại một cô Hoa thứ hai.

Lần trước cô Hoa là gái miền Nam, lần này B.V là gái miền Bắc. Gái quê miền Nam nổi tiếng thật thà mà cô Hoa còn lừa lọc thể hướng chỉ gái miền Bắc thường khôn ngoan đáo để khôn lường.

Anh chợt nảy ra ý định trả thù đời.

Thế là anh Tư làm quen với cô gái có tên tắt là B.V. Anh gọi số phôn của cô khi nghe đầu giây bên kia nói “A lô” anh Tư nói ngay:

- Tôi muốn gặp cô Bích Vân hay Bạch Vân gì đó .

Một giọng nói Bắc kỳ rụt rè và ngại ngùng:

- Anh... nhầm số rồi ạ...

- Tôi tin là gọi đúng mà. Có phải cô tìm bạn bốn phương trên mạng không? Tôi muốn làm quen với cô.

- Vâng, nhưng em không tên là Bích Vân hay Bạch Vân. Anh nhầm ai rồi.

Anh Tư cố dẫn cơn bực mình giải thích thêm:

- Tôi đọc mẫu rao gái quê hiền lành muốn tìm bạn, tên viết tắt là B.V. Thế không là Bích Vân, Bạch Vân thì là gì?

Cô gái cẩn thận hỏi lại:

- À, viết tắt là B.V hờ anh? Chắc là em vì em tên Bền Vững, Nguyễn Bền Vững anh ạ.

Anh Tư mĩa mai nghĩ thầm: “ Ngây thơ vụng về nhà quê quá nhỉ. Chính mình đang tìm bạn mà còn không nhớ BV là ai. Hừm, nói dối nhiều quá nên không nhớ nổi, biết đâu Bền Vững cũng chỉ là cái tên giả cho ra vẻ nhà quê chính hiệu”.

Anh lăm băm cho thuộc cái tên:

- Bền Vững... cái tên nghe lạ lạ...

Cô gái tự tin hơn:

- Bố em đặt thế vì muốn cho cuộc sống của em sau này luôn có hạnh phúc bền vững lâu dài. Nhưng cũng khổ lắm anh ạ, hồi còn bé đi học các bạn cứ trêu chọc vì tên em như tên con trai ấy.

Lối nói chuyện của cô Bền Vững thật chân quê. Nhưng anh Tư đã từng nghe về các cô gái Bắc lấp lánh sắc màu đủ kiểu, hiền lành mà chua ngoa, thật thà mà xảo trá, ngây thơ mà đầy bản lĩnh. Anh thú vị trước cuộc chơi này để cô Bền Vững trước sau gì cũng sẽ phơi bày bộ mặt thật.

Trong vòng một tháng hai người đã nói chuyện với nhau nhiều lần và thân nhau hơn. Nhưng chỉ có anh Tư gọi cho Bền Vững, chứ cô chớ hề gọi lại cho anh. Đó là phong cách làm cao “cáo già, chảnh chọe” của các cô gái Bắc đồng đánh. Anh nghĩ thế.

Thế là anh lại gọi cho Bền Vững để câu chuyện tiếp tục tiến triển như ý muốn. Lần này anh Tư sẽ tấn công nhanh hơn:

- Chào em Bền Vững.

Như thường lệ cô hỏi thăm lê thê:

- Anh Tư có khỏe không? Hai bác có khỏe không? Và các anh chị em của anh ở bên Mỹ có khỏe không ạ?

- Mọi người đều bình thường. Lần sau em hỏi thăm thì gom lại thành một câu ngắn gọn là “Cả nhà anh có khỏe không?” là đủ rồi, khỏi cần dài dòng em nhé, giọng họ anh nhiều lắm, em hỏi thăm sao cho hết.

- Vâng ạ.

- Anh muốn báo em một tin vui là anh sẽ về Việt Nam thăm em và gia đình để hai ta gặp mặt và tìm hiểu nhau nếu hợp sẽ tiến xa hơn.

Bền Vững mừng vui:

- Thật thế hờ anh. Em mong ngày gặp anh lắm. Em sẽ cho bố mẹ em biết để chuẩn bị đón anh về thăm quê hương em.

- Anh sẽ mua vé máy bay và báo cho em biết ngày giờ anh xuống sân bay Nội Bài

Cho cô Bền Vững niềm hi vọng ngất ngây vui mừng xong anh Tư thở phào, coi như chấm dứt một vở hài kịch.

Sẽ có một người vỡ mộng như anh đã từng vỡ mộng.

Anh sẽ ngồi ở Mỹ và ung dung tưởng tượng ra cái ngày cô Bền Vững hí hửng ra phi trường Nội Bài đón anh về, cảnh cha mẹ cô chộn rộn ở nhà chờ mong con đưa bạn trai Việt kiều từ Mỹ về và mơ ước một tương lai tươi sáng đang chờ khi con gái họ được cưới sang nước Mỹ định cư.

Nhưng cô Bền Vững sẽ bẽ bàng thất vọng vì chẳng có anh Tư Việt kiều nào về trong chuyến bay, cô sẽ phải trở về với con người thật của cô, nếu cô không nham hiểm lừa đảo như cô Hoa thì cũng là một cô gái khôn ngoan đáo để nào đó ở thành phố đang bán bia ôm, đang làm bồ nhí đại gia, hay làm gái gọi, muốn từ giã “ngành nghề” tai tiếng này để lập lại cuộc đời tươi sáng hơn dưới vỏ bọc là một cô gái quê hiền lành thật thà như trước kia cô chưa hề sa chân vào cạm bẫy cuộc đời.

Những Việt kiều xa xôi vạn dặm như anh Tư thì đời nào biết được những mảnh đời éo le như thế?

Anh Tư chột cao húng, ngồi nhà tưởng tượng ra chưa hả hê bằng tận mắt chứng kiến màn cuối của vở kịch bi hài này. Lần trước anh bị gái đẹp lừa, lần này anh lừa lại gái đẹp thế là huề, không nợ nần ân oán gì nhau.

Anh quyết định mua vé máy bay về Việt Nam .

Anh sẽ nhìn thấy con cáo già đóng giả nai tơ và dĩ nhiên chẳng đời nào anh lộ diện chứ đừng nói đến chuyện theo con cáo ấy về quê hương nghèo khổ của nó như ngày nào anh đã theo chân cô Hoa về Vĩnh Long.

Anh Tư ở trong một khách sạn tại Hà Nội, ngày hôm sau anh thuê xe taxi đến phi trường Nội Bài. Chuyến bay của anh cho cô Bền Vững đến vào buổi chiều, rất bài bản và đúng với thực tế vì anh đã hỏi tại dịch vụ bán vé máy bay ở Mỹ lịch trình ngày giờ chuyến bay về tới Việt Nam, dĩ nhiên anh không mua vé đi chuyến bay đó.

Còn chuyến bay thực sự có mặt anh Tư thì về Việt Nam sớm hơn một ngày nên hôm nay anh đã có mặt tại phi trường Nội Bài trà trộn với đám đông người bên ngoài đang chờ đợi đón thân nhân từ Mỹ về khi sắp đến giờ máy bay đáp xuống.

Anh Tư đứng một chỗ khuất kín đáo để ý kiếm tìm và dễ dàng nhận ra một cô gái trẻ mặc áo trắng tay cầm một cánh hoa hồng màu đỏ đúng như anh và cô đã giao ước, còn cô chốc nữa đây sẽ moi mắt tìm anh chàng Việt kiều từ trong bước ra cũng mặc áo sơ mi màu trắng, ngực áo có đeo băng tên Nguyễn Văn Tư không bao giờ xuất hiện.

Anh ngạc nhiên sững sờ vì cô gái trông thật sự nhà quê, cách ăn mặc đơn giản và nét mặt xinh đẹp hiền lành ngơ ngác giữa chón đông người.

Chuyến bay đến đúng giờ hành khách từ trong kéo hành lý ra ngoài gặp gỡ thân nhân, cô Bền Vững đến gần nhìn kỹ từng người rồi lại lui ra chờ đợi người khác, nét mặt cô lúc thì lộ vẻ căng thẳng vui mừng lúc thất vọng lo âu...

Cho đến khi dường như số hành khách của chuyến bay đã ra ngoài hết thì cô thật sự tuyệt vọng, cánh hoa hồng đỏ trên tay cô hững hờ, cô đứng bơ vơ một góc chưa biết phải làm gì.

Anh Tư không hề cảm thấy hả hê thú vị như anh đã nghĩ, anh không muốn rút lui vì đã đạt ý nguyện mà trái lại anh càng tò mò muốn biết tâm trạng của cô lúc này.

Anh bước thẳng đến bên cô, anh sửa giọng cho khác đi một chút:

- Tôi có thể giúp gì cho cô không?

May quá, cô không nhận ra giọng nói của anh vì có thể giọng nói qua phon đường dài khác với giọng nói khi thực tế đối diện. Còn anh đã nhận ra đây là giọng nói của cô Bền Vững khi cô ngại ngùng chối từ và định quay đi:

- Không có gì ạ. Thôi tôi về đây.

- Tôi thật sự muốn giúp cô mà, nãy giờ tôi thấy cô đứng đây đã lâu.

Cô Bền Vững đành dừng chân lại:

- Không biết đã hết người của chuyến bay này chưa hở anh?

- Không còn ai nữa đâu.

Cô gái lập lại câu nói cũ:

- Thôi tôi về đây.

- Khoan đã, tôi có thể làm quen với cô được không? Tôi cũng là hành khách vừa từ nước ngoài về thăm Việt Nam, tôi thật sự muốn có một người bạn gái dịu dàng như cô.

Cô vội vàng từ chối:

- Không, tôi đã có bạn trai rồi. Hôm nay tôi đi đón anh ấy, chào anh.

- Tôi không tin thế vì bạn trai của cô đã không xuất hiện.

Cô gái khẳng định:

- Chắc anh ấy bận chuyện gì đó nên không về đúng hẹn chứ anh ấy nói dối tôi để được gì....

Cô gái tất tả bước đi như sợ bị người lạ níu áo lại.

Giây phút này tình thế đổi ngược, anh Tư bỗng bồi hồi cảm động và có chút ân hận, cô Bền Vững quả là một cô gái hiền lành đoan trang vậy mà anh đã nghi ngờ và thử thách cô.

Anh Tư nhanh chóng đứng ngay trước mặt cô vì sợ cô đi mất:

- Cô Bền Vững, cô không nhận ra tôi sao? Tôi là Nguyễn Văn Tư đây.

Cô Bền Vững đứng sững sờ nhìn anh Tư, anh nói giọng bình thường thật chậm cho cô nhận ra:

- Tôi là người đã làm quen cô trên mạng tìm bạn bốn phương trên mạng hơn hai tháng nay và đã hẹn gặp cô ngày hôm nay.

Cô gái ngạc nhiên và mừng rỡ:

- Anh là anh Tư đây sao?

Anh càng thêm cảm động trước cử chỉ của cô:

- Anh thành thật xin lỗi em vì đã để em chờ...

Cô gái mỉm cười:

- Thật bất ngờ quá, em đang không biết sẽ trở về nhà nói với cha mẹ em làm sao.

Anh Tư hỏi cái điều mà anh từng thắc mắc từ khi làm quen với cô:

- Nhưng anh hỏi thật em nhé, em có vẻ là một cô gái quê ít giao thiệp với cuộc đời, sao em lại có ý nghĩ tìm bạn bốn phương và bằng cách nào đăng trên mạng? Em có biết là lãng mạn và mạo hiểm lắm không? Sẽ có những người thật lòng và không thật lòng đến với em.

Cô gái thật thà:

- Vâng, em đã gặp người xấu rồi, có mấy người gọi điện cho em nói chuyện trên trời dưới đất, hứa hẹn những điều không tưởng. Em biết họ chỉ lừa bỡn không thật lòng nên không tiếp xúc với họ nữa, còn chuyện tìm bạn của em là ngẫu nhiên thôi, một người bác họ của em ở Mỹ về thăm quê miền Bắc thấy cảnh nhà em nghèo bác ấy muốn giúp em lấy chồng ở nước ngoài hi vọng em được đổi đời thoát khỏi cảnh khổ nên bác liền đăng trên mạng tìm bạn cho em để cầu may chứ em chẳng dám mong...

- Có lúc nào em nghĩ anh cũng không thật lòng và lừa giỡn với em không?

- Em không dám nghĩ thế...

- Khi nào rảnh anh sẽ kể cho em nghe sau, nhưng kể từ giờ phút này thì em hãy tin anh nhé.

- Vâng ạ.

- Vậy anh có thể theo em về quê ngay bây giờ không?

Cô gái cảm động và hạnh diện:

- Anh không chê em nhà quê nhà nghèo thật quý hóa vô cùng, bố mẹ em đang chờ đón khách phương xa đến thăm nhà đây...

Họ đón taxi về khách sạn ở Hà Nội để anh Tư lấy hành lý đồng thời taxi sẽ đưa họ về làng quê cô Bền Vững cách Hà Nội khoảng 4 giờ lái xe.

Anh Tư sẽ thuê phòng một khách sạn tại thị xã nơi gần làng quê của Bền Vững nhất để tiện việc đi lại với gia đình cô.

Anh Tư đã đến một làng quê nghèo. Cha mẹ cô Bền Vững là nông dân và hiền lành chất phác.

Anh Tư thân tình hỏi cha mẹ cô Bền Vững:

- Hai bác cho em Bền Vững quen người ở Mỹ xa xôi như cháu, hai bác có an tâm không?

- Nhà chúng tôi nghèo nhưng anh không chê, không quản ngại từ xa xôi về muốn làm quen với em nó thì chúng tôi vui lắm, anh và em nó cứ tìm hiểu nhau thêm...

Anh Tư hào hứng:

- Nếu sau này cháu muốn cưới em Bền Vững mang sang Mỹ, con gái đi xa hai bác có buồn không?

Bác trai cũng hào hứng:

- Ở Mỹ là nhất anh ạ, ngày xưa chúng tôi chống Mỹ, nhưng bây giờ chúng tôi “chấm” Mỹ, chỉ thích cho con đi Mỹ thôi.

Chỉ qua vài câu chuyện với cha mẹ Bền Vững cũng đủ cho anh Tư hiểu họ là những người nông dân lương thiện, thật thà và cởi mở.

Ở đời chuyện xấu tốt tùy người, những người đăng tìm và đi tìm bạn bốn phương có thật và có giả dối, tí nữa anh mất đi một mối chân tình vì vợ dũa cả nắm.

Ở chơi với gia đình cô Bền Vững một tuần thì anh Tư phải từ giã trở về Mỹ, anh đâu ngờ cô Bền Vững dễ thương đến thế, chân tình đến thế, cha mẹ cô từ tế đến thế. Anh tiếc là chuyến ở Việt Nam của anh quá ngắn ngủi.

Trong lòng anh Tư đang có niềm vui phơi phới vì đã tìm được đúng người, cô Bền Vững sẽ là người yêu, người vợ hiền như anh từng mong ước, mai này các người thân và bạn bè của anh ở Mỹ sẽ phải ngạc nhiên và ghen tị với anh vì điều may mắn này.

Hôm qua anh đã nói chuyện và hứa hẹn nhiều điều với cô Bền Vững, anh dặn dò mấy lần:

- Em chờ nhé, anh sẽ về cưới em và bảo lãnh em qua Mỹ

Đáp lại cô Bền Vững ngây thơ cũng hứa hẹn sẽ yêu anh trọn đời.

Tiền anh Tư ra phi trường Nội Bài có cha mẹ và cô Bền Vững. Cuộc chia tay bịn rịn và cảm động kể ở người về.

Khi anh Tư từ giã vào trong đã lâu mà gia đình cô Bền Vững vẫn còn đứng chờ ở ngoài. Bố mẹ cô sốt ruột liên tục giục con gái:

- Ta về thôi, anh ấy chắc đã lên máy bay rồi...

- Phi trường đông người nhìn ông đi qua bà đi lại mẹ hoa cả mắt, nhức cả đầu. Về đi con...

Cô Bền Vững gắt toáng lên:

- Bố mẹ làm gì mà cứ nhặng lên thế, Biết rồi, nhưng đợi con hỏi lại cho chắc...

Cô nhanh nhẹn chạy ra hỏi một nhân viên phi trường và được xác nhận là chuyến bay ấy đã cất cánh cách đây 10 phút thì cô mới thở dài nhẹ nhõm, cô nói:

- Bây giờ bố mẹ đón xe về quê, con ở lại Hà Nội. Không cần đóng vai gái quê nữa, anh Tư chẳng có cánh mà bay ngược trở lại ngay lúc này đâu.

Bà mẹ ngậm ngừ:

- Thì con cứ về làm gái quê như từng là gái quê càng tốt chứ sao, làm vương làm tướng gì mà ở mãi Hà Nội?

- Về quê chán lắm bà già ạ, ở một tuần mà con muốn điên cả người. Nhưng bất cứ khi nào có anh Tư Việt kiều con lại trở về quê làm con gái ngoan của bố mẹ như chưa từng đi hoang.

Cô ngênh mặt tự hào:

- Mẹ cứ yên tâm, con chắc anh Tư sẽ về cưới con, con sẽ lấy được tám chồng như bố mẹ từng mong đợi mà lại là chồng Việt kiều Mỹ hẳn hoi, hơn hẳn những đứa lấy chồng Đài Loan, Hàn Quốc đấy nhá... Người ta nói đánh đĩ mười phương cũng chừa lại một phương để lấy chồng làm lại cuộc đời quả không sai. Không bao giờ con hí cho thằng tình nhân, thằng chồng hờ hay con bạn nặc nô cà chớn nào biết lai lịch nguyên quán của con nên đối với làng quê mình con vẫn là gái ngoan tử tế con nhà lành...

Ông bố giật mình mắng con gái:

- Ôi, con này! Khề mồm khề miệng chứ, mày ăn nói sỗ sàng và to tiếng thế ai nghe được thì tao đeo mo vào mặt. Ở làng quê bố mẹ phải nói dối và che đậy cho mày, nói mày lên Hà Nội làm việc trong một nhà máy

...

- Bố nhạy cảm nhỉ, ở Hà Nội con mặt dày như mặt đường nhựa cao tốc rồi. Chỗ này thiên hạ không ai biết mình đâu bố đừng lo. Nhưng bố mẹ thấy con đóng vai gái quê ngoan hiền có đạt không? Cũng phải kể đến công lao của mẹ góp phần vào, mẹ đã giúp con nấu nướng những món ăn dân dã miền Bắc, món nào anh Tư cũng rói rít khen con đảm đang và khéo tay trong khi con là thứ gái đoảng. Muối cà, cà thâm. Muối dưa, dưa khú. Nấu cháo, cháo khét. Quay bánh đúc, bánh đúc khô...

Bà mẹ thật thà âu yếm trách con :

- Con liệt kê đủ thứ đoảng mà món chủ yếu lại quên. Nấu cơm, cơm sồng nữa chứ con. Mấy lần con nấu cơm không sồng trên cũng sồng dưới. Rõ khô, may mà con đã mua về một nồi cơm điện để giải quyết vấn đề...

Cô Bền Vững nhún vai:

- Lên Hà Nội con lại ăn cơm hàng cháo chợ nên đến bây giờ vẫn chưa biết nấu nướng là gì.

Ông bố thở dài:

- Bà chiều nó quá nên mới thế, mới ra nông nỗi này...

- Ý ông lại đổ vạ tại tôi nuông chiều đứa con gái độc nhất của chúng ta nó mới đổ đốn hư hỏng bỏ nhà đi hoang đấy hử? Ông có giỏi sao không cho tôi đẻ thêm đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư đi thì đâu đến nỗi...

Ông bố điên tiết:

- Bà lại ngoác mồm ra chê trách tôi sau trận ốm vàng da sốt rét thập tử nhất sinh tôi không thể có con được nữa hả? Hả? Đừng có chọc vào tự ái của tôi. Rõ chưa?

Cô Bền Vững cong cớn đe dọa:

- Hai ông bà mà cãi nhau nữa là đây ở Hà Nội luôn không thềm thỉnh thoảng về quê thăm nhà cho biết thân...

Hai vợ chồng nhà quê vội vàng xuống nước vì sợ con gái nổi giận tung hô bắt cần đòi giữa chốn công cộng này:

- Đừng đừng con... bố mẹ chỉ lầm cẩm nhắc lại thôi

- Bố mẹ hiểu rồi, dù sao con cũng đang muốn tìm chồng để làm lại cuộc đời. Con tìm đâu ra anh Tư Việt kiêu thật là giỏi, chẳng đoảng tí nào.

Cô Bền Vững nguôi ngay và khoe thành tích:

- Tâm lý Việt kiều nào về Việt Nam chẳng muốn cưới vợ hiền, vợ ngoan, càng nhà quê càng được tin yêu. Con đã ra tay thì anh Tư có mà chạy đằng trời.

Bà mẹ khuyên con:

- Ừ, anh Tư có vẻ tin cậy và thương yêu con, hãy giữ gìn mối quan hệ này cho tốt...

Ông bố năn nỉ:

- Mày liệu mà lấy chồng đi, lông bông mãi là tàn đời con ạ. Bố mẹ bó tay không dạy bảo được mày, bố chỉ xin mày nghiêm túc nghe lời một lần này thôi.

- Khỏi cần bố mẹ dạy đây cũng biết thừa, gái hư hỏng như con ở Việt Nam ai thềm lấy có chẳng là Việt kiều phương xa hay lấy Tây lấy Mỹ thôi. Nói thật nhé, đây ăn chơi Hà Nội chán rồi đang muốn được tung cánh bay đi Mỹ đi Tây xem nó sung sướng thế nào.

Cô Bền Vững đầy khôn ngoan bản lĩnh, cô đã tự đạo diễn cho mình một kịch bản chặt chẽ và hợp lý, đóng vai cô gái quê tìm bạn trên mạng, lúc ngỡ ngàng ở phi trường Nội Bài, lúc thấy anh Tư xuất hiện con cáo già như cô đã đoán ra anh Tư ngay dù chưa hiểu thấu đáo anh xuất hiện bất ngờ thế vì lý do gì, cô càng diễn giỏi, diễn hay hơn nữa vai trò cô gái quê đoan trang hiền thực làm anh Tư ngả nghiêng từ những phút gặp gỡ đầu tiên ấy.

Những ngày cùng bố mẹ tiếp anh Tư cô luôn ra vẻ là đứa con ngoan, là cô gái tốt càng làm anh Tư thêm quán quýt và gần bó.

Nhớ lại anh Tư đã kể cho cô chuyện bị cô Hoa lừa, cô Bền Vững nhếch môi cười khinh bạc, khinh thường cô Hoa kia chưa sắc bén và kinh nghiệm đời còn non kém thua xa gái Bắc kỳ đầy bản lĩnh như cô, thà hư hỏng tại tiếng ở đâu nhưng với quê hương bản quán mình phải giữ gìn. Làng quê, gia đình là nơi an toàn nhất để trở về dung thân làm lại cuộc đời..

Chia tay bố mẹ tại bến xe trước khi mỗi người đi một ngã cô Bền Vững tươi cười hứa hẹn:

- Ông bà gia cứ về quê và chờ đợi tin vui nhé. Anh Tư Việt kiều sẽ sớm về Việt Nam xin cưới con, mà dù chẳng may anh có “xù” thì con cũng sẽ tìm được anh Tư Việt kiều khác để rước đi đứa con gái giỏi đánh này, của nợ đời này, oan gia nghiệp chướng này cho bố mẹ được ăn ngon ngủ yên.

Nguyễn thị Thanh Dương

XUÂN MƠ

Mộng tình Xuân thắm gió chờ ai?

Lập lánh đêm ngà giọt lệ mai

Sợi nắng soi nghiêng gò má ửng

Mây trời tha thướt quỳên đôi hài.

Đào Hoa rực rỡ khoe hương sắc

Cúc Tím thẹn thùng nụ mận khai

Xuân mới thì thắm bên gò liễu

MÙA LÁ ĐỔ

Thương sao chiếc lá mai tàn tạ

Cuối đông buồn héo úa bơ vơ

Đi về đâu dòng đời muôn ngã rẽ

Lìa xa cảnh tình vụn vỡ thờ ơ...

Theo gió cuốn biết về đâu tình hồi

Lá xạc xào dưới gót chân ai

Tình xưa e ấp tháng năm dài

Đỗ T. Minh Giang

XUÂN MỘNG

Tiếng hát Mùa XUÂN đằm lệt ai?

Tóc vương lòa xõa vương cành mai

Thương anh chợt ửng hồng đôi má

Mộng lấp tràn Tim xóa hình hài.

Nửa quả vòng xoay... Ta cách biệt

Chờ chim riu rít khúc bông lai

Bao nhiêu Xuân nữa mang hy vọng

Để khúc Nam Kha giấc mộng dài...

Linh Đắc

Xuân Chờ Đợi

Bao năm ấp ủ bóng hình ai

Chợt thấy Xuân về buổi sớm mai

Nhìn bướm nhòn nhơ, khoe cánh mỏng

Ngắm hoa rực rỡ, vương chân hài

Đông đi, mong mỗi ngày hội ngộ

Xuân đến, thắm mơ lúc tái lai

Biên biệt, cánh chim trời bạt gió

Về đâu, trên biển rộng, sông dài?

Tường Thúy

Xuân Mộng

Gió chờ mây về đứng đợi ai?

Liều gầy xoắn tóc dáng thanh mai

Bên hiên nắng mới tô hồng má

Ngoài ngõ hoa xưa rộ thắm hài

Xuân đến, người đâu! Sao cách biệt

Hoa khai, ai đợi! Chẳng hồi lai

Bao lần xuân ghé, bao nhiêu mộng

Gió hời! Nghe không tiếng thở dài...

Kiều Mộng Hà

Feb 27-2017

DÁNG XUÂN

Những chiếc lá non còn trắng mật

Mộng mơ e ấp ngóng chờ xuân

Hương còn phong kín, tình không vội

Nụ mãi chờ ai chẳng nở bưng.

Đông sắp hết xuân ngập tràn muôn lối
Trên cành cao cây mướt lộc xanh chồi.

Cánh mai vàng sắc màu tươi rực rỡ
Hoa lá xinh hơn hờ đón mùa sang
Có phút giây nào thương mùa lá đỏ
Cho xuân về thắm nở cánh hoàng hoa?

Chiếc lá úa vật vờ nơi cõi vắng
Thương cho đời chỉ một giấc mơ qua
Thân xác tả tơi trong chiều đông giá
Cuộc sống muôn màu. Tiếp nối những mùa hoa!
Phạm Thị Minh-Hung

TÂM SỰ VỚI THI NHÂN

Là nhà thơ ta nghĩ có tội gì
Là thi sĩ chỉ là ru với gió
Gửi tâm tư theo vọng ảo xa mờ
Có ai nghèo hơn mấy gã văn thơ
Nên suốt kiếp trắng tay là vậy
Dẫu như thế từ đây, ta vẫn thấy
Một hồn thơ dào dạt sóng vỗ bờ
Một lòng thuyền chèo chờ vạt lời thơ
Ý cao đẹp và tình người cao đẹp
Ở thời buổi con người tâm hạn hẹp
Sống tị hiềm, tham vọng với ganh đua
Người làm thơ cho gió chuyển sang mùa
Mang hơi ấm chở che hồn đơn lạnh
Nhu ta đây, riêng một đời bất hạnh
Chỉ vì ta là kẻ sống cho thơ
Ba mươi năm ta đón nhận hững hờ
Chẳng ai dám yêu người thơ với thần
Người giỏi hơn ta, người không nhâm lẫn
Dẫu thơ người, tư tưởng vượt ngàn khơi
Người khôn hơn ta, người chẳng rong chơi
Vào những chốn của trường văn trận bút
Ta nông cạn bởi trong vài giây phút
Nghĩ rằng thơ là chứa đựng bầu trời
Có tình yêu không cần viết thành lời
Có đầy đủ hương hoa cùng vũ trụ
Nhưng thực tế phũ phàng từng con chữ
Thà lặng im mà hàm chứa ngàn sao
Ta quý người tìm vọng chẳng hư hao
Xin hân hạnh đổi trao vài tâm sự...
NPNA

MẠC ĐẤT TRỜI BÁT GIAO

Những mảng cỏ non còn ngái ngủ
Mơ cơn mưa nhẹ phát phơ ngang
Gió tình tí thổi môi cười nhoẻn
Đêm xuống cùng sương hẹn đá vàng.

Nụ hoa Tulip đẹp như sen
Búp tím hồng non... tim rộn ràng
Mùa lễ Tình Nhân khoe sắc thắm
Hương thoang thoảng ngát đẹp tình lang.

Cành hồng tua tủa kết đầy gai
Ngào ngạt hương bay, tình mãi khai
Đệ nhất hồng nhung, rung cánh bướm
(Sá gì gai nhọn xước trầy tay).

Mưa trải dài trên từng nhánh cây
Tình như gió lướt lúc vui-đầy
Dáng Xuân bên nụ mai vàng nở
Bóng nắng reo theo lững thững hài.

Kiều Mộng Hà
Feb 23th 2017

Chẳng biết gió phương nào
Tình trao như lửa ngùn
Đêm về tê nhớ nhau
Như vừa lìa cuống rún.

Chẳng biết sao vì đâu
Nào phải mối tình đầu
Thân thơ hơ nổi nhớ
Giọt sầu rụng đêm thâu.

Chẳng biết trời mưa ngâu
Có làm đau dẫu nguyệt
Hồn buốt xước dẫu cào
Hiện vết đau tiền kiếp.

Chẳng biết mây có đau
Khi tình bay vút cao
Nặng choàng khăn ngũ sắc
Mặc đất trời bắt giao.

Kiều Mộng Hà
Feb 16-2017

Thơ Đòi Thơ Đạo

Hình như người Việt Nam nào cũng có tâm hồn nghệ sĩ, không yêu thơ văn thích ca nhạc, thì ít nhất cũng thuộc một vài câu thơ của một vài thi sĩ nổi tiếng để đi “cua đào” hoặc “tán phét” với quý vị “văn thi sĩ tài tử” cho cuộc đòi thêm một chút thi vị tí tị! Smile!

Phúc Duyên Gặp Gỡ

Có những mến thương nẩy mầm ướm nụ
Có những cảm tình trở nhụy chồi xanh
Chỉ chờ một ngày hội đủ duyên lành
Sẽ khai mở thành thân tình quý mến

Xin hãy để cho Tình Thương đỡ bến
Vì giòng đời vui ít khổ đau nhiều
Kiếp con người có sống được bao nhiêu
Trăm năm tuổi mấy ai mà sống đủ

Gốc Thiên Tâm mà trời cao đã phú
Hãy vun bồi cho trở nụ đơm hoa
Đề xóa tan đau khổ cõi Ta Bà
Người người được thắm nhuần tình thương mến

Cám ơn người đã dùng chân ghé bến
Bến yêu thương, bến quý trọng, thân tình
Nếu ta cùng chung một kiếp nhân sinh
Thì ta hãy thương yêu trong cuộc sống

Tôi thích một hoa hồng khi còn sống
Còn hơn là trăm vạn đóa hoa tươi
Lúc chết đi ai biết được tình người
Là thành thật hay chỉ lời dối trá?

Đừng cân lượng và cũng đừng mặc cả
Vì tình thương không đon vị đo lường
Chỉ biết rằng : ta thành thật yêu thương
Ta sẽ được niềm vui và hạnh phúc

Sương Lam
Viết tặng các thân hữu của SL

Quý bà thì thuộc nằm lòng câu thơ trong bài thơ Hai Sắc Hoa Tigôn của T. T. KH:
“Nếu biết rằng em đã có chồng
Trời ơi người ấy có buồn không?
Có thăm nghĩ đến loài hoa vỡ
Tựa trái tim pha, tựa máu hồng”
T.T. KH

Quý ông thì chắc chắn sẽ ngâm nga câu thơ:
“Yêu là chết trong lòng một ít
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu
Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu
Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết”
Xuân Diệu

Hoặc là

“Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé!
Tôi sẽ trách - cố nhiên! Nhưng rất nhẹ
Nếu trót đi, em hãy gắng quay về
Tình mất vui khi đã vẹn câu thề
Đời chỉ đẹp những khi còn dang dở
Thư viết đừng xong, thuyền trôi chớ đỗ
Cho nghìn sau... lơ lửng... với nghìn xưa...”

(**Nguồn: Trích trong bài thơ Ngập Ngừng- Hồ Dzếnh**)

Có nhiều bài thơ hay được phổ nhạc và trở thành quen thuộc đối với người yêu thơ thích nhạc như bài thơ *Trúc Đào* của Nguyễn Tất Nhiên, bài thơ *Em Đi Chùa Hương* của Nguyễn Nhược Pháp, bài thơ *Màu Tím Hoa Sim* của Hữu Loan v.v...

Người viết cũng thuộc loại người có trái tim nghệ sĩ, cũng yêu thơ thích nhạc nên cũng tập tễnh làm thơ viết văn cho vui với đời. Ngày xưa còn bé, tôi sinh hoạt trong Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở chùa Giác Tâm là nơi cha mẹ tôi thường đi chùa vì gần nhà. Có thể nói “sự nghiệp văn chương” của tôi bắt đầu từ những bài viết, bài thơ đăng trên những tờ bích báo dán tường của các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Nữ đi tranh tài với các đội chúng thuộc Đoàn Thiếu Niên. Cái bút hiệu Sương Lam của tôi được bắt đầu từ năm 1961 vì tôi ưa thích màu lam thanh nhã, mờ mờ ảo ảo, khói hương thanh thoát nơi cửa Phật nên tôi lấy tên của tôi ghép vào màu lam để đặt thành bút hiệu ký dưới các bài viết, bài thơ của tôi. Thật tầm thường, thật giản dị, bạn nhỉ? Và cũng từ đó, hình như cuộc đời của tôi cũng giản dị, tầm thường, thanh thoát, mơ màng, lãng mạn như sương lam trên đỉnh núi mà bạn thường thấy vào những ngày chớm thu ở Portland. Thú thật, tôi yêu mùa thu hơn những mùa khác vì cái thi vị sương lam lãng đãng nhẹ nhàng quyện vào lá vàng rơi rơi trên hè phố.

Xin mời các bạn đọc bài thơ *Làm Thơ* đầu tiên của người viết khi tôi mới bắt đầu làm thơ năm 1961 cho vui nhé:

Làm Thơ

*Tôi đây cũng muốn tán nàng Thơ
Thơ thần canh dài để mộng mơ
Ác nôi văn chương tôi quá tệ
Nàng Thơ chẳng đáp chút duyên hờ*

*Tuy vậy tôi đây vẫn thích Thơ
Đêm khuya muỗi cắn vẫn làm thơ
Ngọt ngào cố tán nàng Thơ đẹp
Bởi thế nàng Thơ chẳng hững hờ*

*Bây giờ tôi đã biết làm Thơ
Tôi đã đạt thành những ước mơ
Lắm lúc nhiều khi tôi lẩn thẩn
Làm thơ than khóc mối duyên hờ.
Sương Lam
4-9-1961*

Bài thơ thật tầm thường, kể lẽ tự nhiên quá, phải không Bạn? Xin đừng cười tôi. Tội nghiệp!

Rồi từ đây tôi làm thơ “tóa lỏa” mỗi khi có “yên sĩ phi lý thuần” (inspiration tạm dịch là cảm hứng) đến. Vui cũng làm thơ, buồn cũng làm thơ, họp bạn cũng làm thơ, bốn mùa xuân, hạ, thu, đông cũng làm thơ, giận hờn thương nhớ ai kia cũng làm thơ v.v.

Tôi gửi thơ đăng báo. Tôi buồn khi thấy thơ mình không được đăng trên báo, tôi vui khi thấy thơ mình được đăng trong mục Thơ của báo. Những lúc đó tôi tưởng mình là “đại thi sĩ” đấy, đi đến đâu tôi cũng khoe rùm lên cho thiên hạ biết mặt biết tên. Tuổi trẻ thật ngây thơ, dễ thương, phải không bạn?

Rồi thời gian trôi qua, niềm vui nỗi buồn ngày một nhiều theo với tuổi đời ngày một tăng. Thơ văn của tôi theo thời gian có đôi chút ngậm ngùi, vui buồn theo vận nước nổi trôi của đất nước nói chung, của thân phận mình, nói riêng. Bây giờ thơ văn của tôi hướng về thiền nhân, tâm linh hơn. Mời bạn đọc những vần thơ mới sáng tác sau này của tôi dưới đây:

Dòng Sông Sinh Tử

Ta mê mãi trong phù du ảo ảnh

Kìa sắc đẹp, nợ tiền tài khó tránh
Quyên rũ ta lời mật ngọt yêu đương
Làm cho ta rong ruổi suốt dặm trường
Và lặn ngụp trong dòng sông sinh tử

Trong cuộc sống chuyện thế gian lành dữ
Một chữ Tham khiến bao kẻ vô tâm
Ngày qua này tạo thêm những lỗi lầm
Qua năm tháng tạo thành bao nghiệp ác

Nghiệp ác ấy theo ta qua kiếp khác
Như bóng hình, như nhân quả chẳng sai
Chuyện trả vay, vay trả, tiếp tục hoài
Nơi trần thế ta luân hồi muôn kiếp

Trong Tinh Tấn ta quyết tâm tận diệt
Những ác nhân, nên làm chuyện thiện lành
Quay về ngay với bản thể tinh anh
Tánh bản thiện nhân chi sơ sẵn có

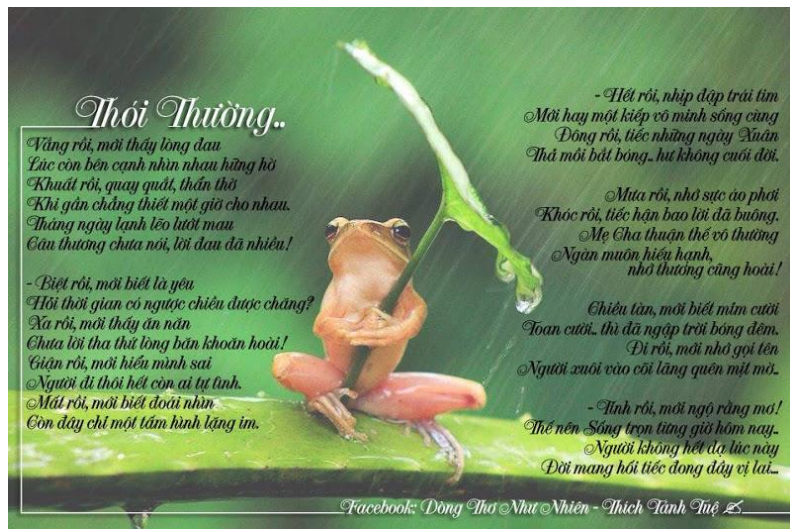
Tâm Tĩnh Lặng thì Niết Bàn là đó
Mỗi một người có Phật tánh trong ta
Nếu nhận ra dấu trong cõi Ta Bà
Ta tìm thấy thiên đường nơi trần thế
Sương Lam

Dòng định mệnh mỗi một người mỗi khác
Người sang giàu, kẻ nghèo khổ đau thương
Kẻ chẵn êm, người vất vưởng ngoài đường
Ta tự hỏi: Ấy phải chăng duyên nghiệp

Đây cõi tạm ta trải bao nhiêu kiếp
Trăm năm xưa ta ở tận nơi đâu
Nẻo nhân gian bao sương tuyết dải dầu
Buông tay xuống ta về đâu chẳng biết

Vọng hay Chân ta làm sao phân biệt
Khi con người chìm đắm cõi vô minh
Tham Sân Si, lục dục với thất tình

Hôm nay người viết nói chuyện thơ văn với các bạn chỉ để muốn tâm tình với các bạn là trong cuộc sống con người, chúng ta cần có sự đam mê một cái gì đó có ích lợi cho tinh thần và sự học hỏi của chúng ta, để hướng về Chân-Thiện-Mỹ ví dụ như văn chương, nghệ thuật, hội họa, ca nhạc, nhiếp ảnh, kiến trúc, khoa học, thể thao v..v. Sự đam mê này sẽ giúp tôi, giúp bạn quên đi những giây phút đau buồn trong hiện tại, nếu có. Bạn đồng ý với tôi chăng?

Khi có sự đam mê về một bộ môn nào đó rồi, chúng ta cần phải trau dồi, phát triển để phục vụ nhân sinh, đem lại tình thương yêu nhân ái, ích lợi đến cho mình và cho người trong giây phút hiện tại mà ta đang sống. Đó là món quà quý mà ai cũng muốn có, muốn nhận. Bạn có thấy một sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng lại có ý nghĩa tuyệt vời khi chữ “Present” có nghĩa là món quà và cũng có nghĩa là “giây phút hiện tại” hay chăng?

Vì thế chúng ta cần phải sống vui, sống tốt với những người thân yêu của mình, với bạn bè của mình trong phút giây hiện tại để sau này không phải hối tiếc giống như những lời thơ của thầy Thích Tánh Tuệ nhắc nhở đại chúng dưới đây.

Thời Thường

Vắng rồi, mới thấy lòng đau
Lúc còn bên cạnh nhìn nhau hững hờ
Khuất rồi, quay quắt, thần thờ
Khi gân chằng thiết một giờ cho nhau.
Tháng ngày lạnh lẽo lướt mau
Câu thương chưa nói, lời đau đã nhiều!

Biệt rồi, mới biết là yêu
Hỏi thời gian có ngược chiều được chăng?
Xa rồi, mới thấy ăn năn
Chưa lời tha thứ lòng băn khoăn hoài!
Giận rồi, mới hiểu mình sai
Người đi thôi hết còn ai tự tình.
Mất rồi, mới biết đoái nhìn
Còn đây chỉ một tấm hình lặng im.
Hết rồi, nhịp đập trái tim
Mới hay một kiếp vô minh sống cùng
Đông rồi, tiếc những ngày xuân
Thả mồi bắt bóng... hư không cuối đời.
Mưa rồi, nhớ sức áo phơi
Khóc rồi, tiếc hận bao lời đã buông.

Mẹ Cha thuận thể vô thường
Ngàn muôn hiểu hạnh, nhớ thương cũng hoài
Chiều tàn, mới biết mỉm cười
Toan cười... thì đã ngập trời bóng đêm.
Đi rồi, mới nhớ gọi tên

Tỉnh rồi, mới ngộ rằng mơ!
Thế nên Sống trọn từng giờ hôm nay...
Người không hết dạ lúc này
Đời mang hồi tiếc đong đây vị lai...
Thích Tánh Tuệ

Cũng là làm thơ nhưng ý thơ, lời thơ của một vị tăng sĩ khác hẳn lời thơ của thế nhân là thế đấy.
Kính mời quý anh chị thưởng thức youtube Dòng Sông Cuộc Đời do người viết thực hiện dưới đây:

Youtube Dòng Sông Cuộc Đời
<https://www.youtube.com/watch?v=34nlFxEO9Pw>

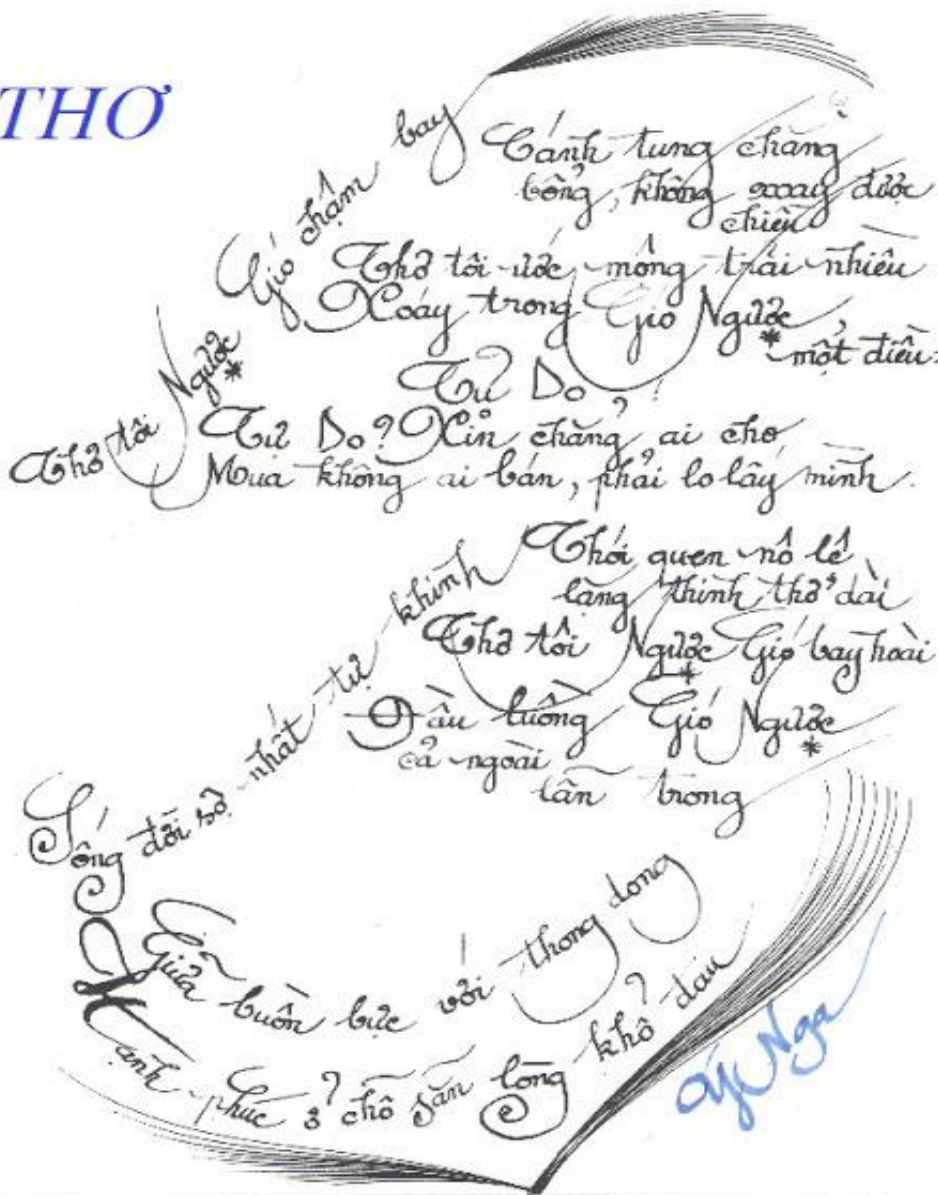
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

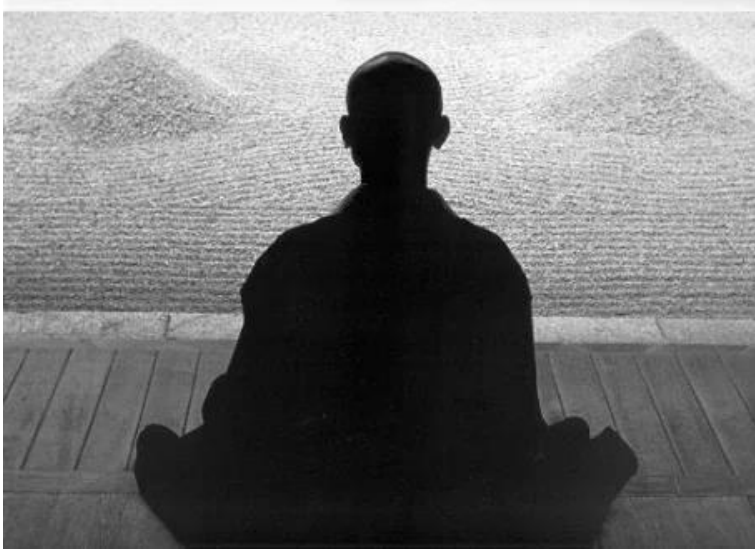
(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 359-ORTB 769-22217)

THƠ

ÔNG PHẬT BÙN

(The Buddha in Mud)

Theo dương lịch, bây giờ đã là tháng Hai và ở Mỹ, thiên hạ rộn ràng mừng Valentine's Day. Nhưng theo âm lịch, bây giờ là tháng Giêng, tháng của những cuộc "hành hương thập tự" đi viếng các chùa vì đa số Phật tử vẫn tin tưởng "đi lễ quanh năm không bằng đi lễ ngày Rằm Tháng Giêng". Đây là một phúc duyên tốt đẹp của người Phật tử vì khi đi chùa lễ Phật vào những ngày đầu năm mới, chúng ta có cơ hội gieo duyên lành với Phật Pháp, có được một ít phút giây để cho cái tâm của mình được tĩnh lặng khi lễ Phật, đọc kinh.

Cuộc đời đầy những đau thương nên chúng ta vẫn thường chúc nhau và cầu nguyện được sống bình an trong đời sống.

Nhưng thế nào là bình an?

Có người đã quan niệm như sau:

Bình an

Bình an không có nghĩa là được ở chỗ tĩnh lặng, không phiền toái, khỏi nhọc nhằn. Bình an là ở ngay trong chốn náo loạn, nhiễu phiền, đầy gánh nặng, mà cảm nhận được rằng lòng mình vẫn êm tịnh làm sao.

(Vô Danh)

Lại có một câu chuyện kể như sau:

Bức tranh bình an

Trong triều của một vua nọ có hai họa sĩ rất tài ba nhưng luôn ganh ghét đố kỵ nhau.

Một hôm nhà vua phán: "Ta muốn phán quyết một lần dứt khoát ai trong hai người là người giỏi nhất. Vậy hai người hãy vẽ mỗi người một bức tranh theo cùng một đề tài, đó là bình an".

Hai họa sĩ đồng ý. Một tuần sau họ trở lại, mỗi người mang theo bức vẽ của mình. Bức họa của người thứ nhất vẽ một khung cảnh thơ mộng: những ngọn đồi nhấp nhô bao quanh một cái hồ rộng với mặt nước phẳng lì không một gợn sóng. Toàn cảnh gợi lên một cảm giác thanh thản, thoải mái. Sau khi xem xong, nhà vua nói: "Bức họa này rất đẹp, nhưng trẫm chưa hài lòng".

Bức họa của người thứ hai vẽ một thác nước. Hình ảnh rất sinh động đến nỗi nhìn nó người ta như nghe được tiếng nước đổ âm âm xuống vực thẳm. Nhà vua nói: "Đây đâu phải là một cảnh bình an".

Họa sĩ thứ hai bình tĩnh đáp: "Xin bệ hạ nhìn kỹ hơn một chút nữa xem".

Nhà vua nhìn kỹ và khám phá một chi tiết mà ông chưa chú ý: Trong một nhánh cây nép mình sau dòng thác lũ, có một tổ chim. Trong tổ, chim mẹ đang ấp trứng, đôi mắt nửa nhắm nửa mở. Chim mẹ đang bình thản chờ các con mình nở ra.

Nhà vua nói: "Ta rất thích bức tranh này. Nó đã chuyển tải được một ý tưởng độc đáo về bình an, đó là vẫn có thể sống bình an ngay giữa những xáo trộn của cuộc đời". Và nhà vua đã trao giải nhất cho tác giả bức họa này.

(Nguồn: Suu tầm trên internet)

Bạn có đồng ý với nhà vua và nhà họa sĩ thứ hai không?

Riêng người viết hoàn toàn đồng ý với người họa sĩ này vì ông đã có cái tâm tĩnh lặng và biết hưởng thụ phút giây an bình trong hiện tại, mặc cho tình huống xáo động bên ngoài.

Mỗi người có một sở thích khác nhau, và sở thích này thay đổi theo thời gian, theo với tuổi đời.

Ngày xưa, khi còn là thiếu nữ mộng mơ, người viết thích "xí xọn" tô son điểm phấn, thích xem phim và đọc những tiểu thuyết tình cảm lãng mạn, thích viết nhật ký, thích ăn quà, v.v.

Nhưng bây giờ "không còn trẻ nữa", người viết thích sống trong một không gian an tĩnh, thích đi sưu tầm tìm đọc những tài liệu hay lạ có thể làm thăng hoa cuộc sống tâm linh hay kiến thức rồi đem chia sẻ với các bạn bè, thân hữu, thích viết về những đề tài có thể đem đến cho mình những tình cảm nhẹ nhàng, thư thái.

Con người có thể thay đổi chứ nhỉ vì:

*"Không ai tắm hai lần dòng sông cũ
Vì cuộc đời thay đổi mỗi sát na.
Vừa sáng mai thì đã thấy chiều tà
Năm cũ hết, năm mới reo ngoài ngõ"*
(Thơ Sương Lam)

Quan trọng là chúng ta cần thay đổi từ cái xấu sang cái đẹp, từ cái ác sang cái thiện để cho cuộc đời, cho con người chúng ta được tốt đẹp hơn như tên ăn trộm trong câu chuyện "Ông Phật Bùn" rất hay, rất thú vị dưới đây do một người bạn vừa mới gửi đến người viết, xin được chia sẻ cùng quý thân hữu.

ÔNG PHẬT BÙN (The Buddha in Mud)

Thuở xưa có một tên trộm. Một hôm sau một mẻ trộm, chưa được gì hết đã bị phát giác.

Anh ta chạy thục mạng loanh quanh tìm chỗ trốn, bước đường cùng đến một đập nước đành nhảy vội xuống bờ đập. Nhìn quanh quất không thấy có một lùm bụi nào để chui vào ẩn trốn, anh đành ngồi đợi xuống đám cỏ đầy bùn. Xa xa đám người rượt theo tìm anh đang chạy tới. Bí quá, anh nhắm mắt lại không dám nhìn họ, cũng không dám nhúc nhích. Đám đông chạy tới nơi, ngạc nhiên thấy một người ngồi an nhiên giữa đám bùn.

Họ bảo nhau: "Ông này là ai?"

Một người thấy tư thế của ông giống như một thầy tu, nên nói với mấy người kia: "Có thể ông ta đang ở trong thiền định!" Thế là mọi người đồng chấp tay kính cẩn chào và hỏi: "Thưa thầy, chúng con xin phép làm rộn thầy. Từ nãy giờ thầy có thấy một người nào chạy ngang qua đây không? Chúng con đang truy tìm một tên trộm." Anh trả lời: "Ồ... tôi không để ý, không nghe thấy gì hết."

Thế là đám đông kéo nhau đi. Chừng một đoạn đường họ quay trở lại chỗ anh ngồi. Anh vẫn còn ở đó vì chưa biết đi đâu. Thấy anh im lặng, không nhúc nhích, họ rất kính nể, sụp xuống xá lộ và mời anh về trụ ngôi chùa làng đến bây giờ chưa có vị tăng nào về. Trong lúc ngặt nghèo như thế, anh chỉ biết nhận lời để chờ thời. Tuy ở trong chùa, nhưng máu ăn trộm nơi anh vẫn mạnh. Anh định bụng chờ cơ hội thuận tiện, trộm một mẻ kha khá rồi trốn biệt qua tỉnh khác thật xa.

Sáng sớm hôm đó, anh vào chánh điện, tóm gọn cho vào tay nải nào lư hương, đèn đuốc... những món đồ thờ phụng cổ kính đắt giá, sửa soạn ra đi. Thành linh một Phật tử đến than khóc vì một người thân mới qua đời đêm qua. Ông ta đến chùa nhờ anh cầu siêu. Anh để vội tay nải xuống, lấy khăn lông lau lau chùi chùi mấy món đồ, làm như đang lau dọn bàn thờ. Anh an ủi ông Phật tử vài câu, ghi tên kẻ quá vãng vào tờ giấy và hứa sẽ đến nhà tụng kinh. Thế là mưu toan ăn trộm một lần nữa lại bất thành! Anh thở dài, ngao ngán.

Xếp vội các món đồ thờ trở lại lên bàn, anh lót lòng đỡ mấy miếng bánh còn lại từ chiều hôm qua, xong chuẩn bị đến nhà Phật tử. Cũng may anh tìm được nghi thức tụng kinh cầu siêu trong tủ kinh sách, nên yên lòng khoác áo ra đi.

Và như thế ngày này qua ngày nọ, anh ần ần trong chùa đợi thời cơ. Nhưng chẳng gặp được cơ hội thuận tiện. Rồi người thì hỏi đạo, kẻ thì thỉnh đi tụng đám, anh không có thì giờ tính kế mưu nữa, chỉ biết tìm tòi trong tủ kinh những sách Phật pháp đọc và học để trả lời câu hỏi của Phật tử. Rồi anh tập ngồi thiền, niệm Phật cho khỏi suy nghĩ lo lắng đến tương lai. Lâu ngày cuộc sống của anh “đạo tặc” bắt đầu dần phải nương náu của chùa này cũng êm xuôi, dần dần anh cảm thấy an ổn hơn. Và thậm thoát đã hơn năm.

Thói quen mới của anh bây giờ là theo thời khóa của nếp sống nhà chùa, từ miếng ăn miếng ngủ đến lao động và công phu sáng chiều. Anh vui với công việc hàng ngày: quét dọn vệ sinh nhà cửa, trông trọt chút rau chút bắp. Anh vui với những người nông dân chất phác chân lấm tay bùn, chia sẻ với họ từng niềm vui nỗi buồn, thúng nếp họ gặt, đám khoai anh trồng. Nghĩ lại thời gian qua anh đã sống quá tệ hại, không biết đến công lao cần cù khó nhọc của họ, mà nỡ trộm cướp thành quả dành dụm chắt chiu của họ.

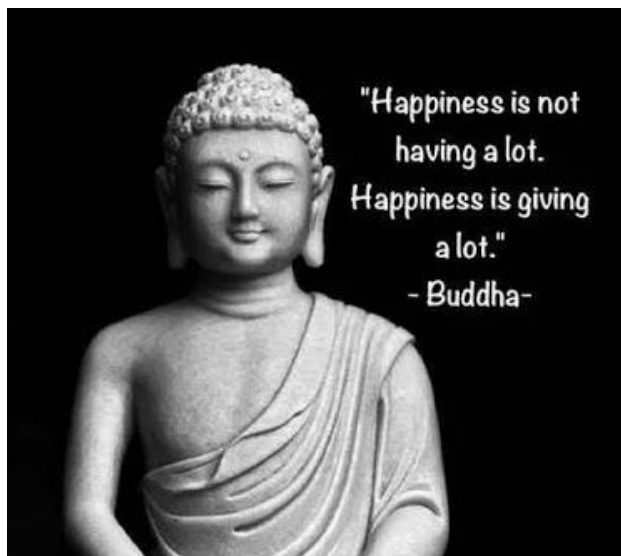
Thật tội lỗi biết bao! Anh cảm thấy hối hận vô vàn. Và từ đó anh dành nhiều thì giờ sám hối.

Kể từ đây dấu vết thói quen của cuộc đời một tên trộm thực sự tan biến. Anh bây giờ là một con người mới, con người hiền thiện và là chỗ nương tựa tâm linh cho dân làng.

(Thuần Bạch- Ngọc Bảo)

VÀI LỜI MẠN BÀN:

Cuộc đời con người có những diễn biến thật bất ngờ, họa và phúc đan nhau nối tiếp như một tấm thảm muôn màu thật thú vị. Tâm con người cũng thế, như một hang động bí ẩn đầy những ngõ ngách kỳ lạ với những cảnh trí muôn vẻ. Người theo cảnh hay cảnh theo người ?

Có rất ít con người làm nên hoàn cảnh, đa phần hoàn cảnh tạo nên con người.

Có câu: “Đi trong sương lâu ngày cũng ướt áo”, gần gũi với môi trường thiện lành bạn dần dần sẽ được thiện lành theo. Vì thế, cũng đừng nên lên án quá đáng những hiện trạng tiêu cực của giới tu hành, biết đâu bây giờ họ còn là tên “ăn trộm” và một mai kia họ là “cá chép hóa rồng”?

Cho người khác cơ hội trở mình cũng là cho mình một cái nhìn thông cảm, bao dung.

(Nguồn: email bạn gửi. Cảm ơn em Ngọc Chính)

Kính mời quý thân hữu thưởng thức một youtube đẹp qua link dưới đây đã được 7,353,105 người vào xem. Thật đẹp ! Thật tĩnh lặng!

The Incredible Power Of Concentration - Miyoko Shida

<https://www.youtube.com/watch?v=cW2YhHAot6I>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 358-ORTB 768-21517)

MỘT CHÚT TÌNH... MONG MANH

*Một chiều em nhận được
Đóa hồng nhung thật xinh
Chúc: " Em tròn mơ ước...*

VIẾT CHO NGƯỜI TÌNH

*Rồi một chiều nao mình hẹn hò
Chờ nhau, con phố nhỏ bờ vờ
Khoan thai từng bước rung theo nắng*

Dù đời nhiều điều linh"

*Nghe bồi hồi xúc động...
Cầm tờ thiệp ngẩn ngơ
Tên người gửi để trống
Với một trái tim...mờ*

*Valentine duy nhất
Có người gửi tặng hoa
Nhớ vừa qua sinh nhật
Cũng nhận một món quà*

*Quà năm im lặng tủ
Như kỷ niệm trong tim
Nụ hoa phai ử rũ...
Như nỗi buồn của em*

*Cám ơn người còn nhớ
Con chim nhỏ trong lồng
Thời gian bay thật vội
Soi mòn bao nhớ mong*

*.....
Cám ơn người còn giữ
Một chút tình...mong manh
Kiều Mộng Hà*

COI CHỪNG ĐỪNG TIM!

*Nhốt em vào trái tim anh
Một thôi anh nhé! Kẻo ganh, máu nhồi!
Một thôi, em khỏi phải... ngòi
Năm yên hạnh phúc, nhỏ nhoi vui rồi!*

*Nhiều cô? Chật chội lời thôi!
Tim đau, mệt mỏi hẹp hòi: đứng ngay!*

Á Nghi

*ĐÚNG: xin hiểu theo 2 nghĩa: đứng tim và phải đứng trên
đôi chân vì không có chỗ để nằm.

NHỚ HOÀI ÁNH MÁT ANH

*Gội đầu cho thơm ngát
Hương cam, quýt hay hay
Chút son hồng nhàn nhạt
Em trang điểm đầu ngày.*

*Chọn áo màu tươi mát
Son trong trong móng tay
Mọi chuyện đều tạm gác
Theo anh ra phố, này!*

Gió chờ mây về wòm ước mơ

*Trong góc phòng im, quán vắng người
Ly cà phê nhỏ vẫn chưa vơi
Nhìn nhau chợt thấy đầy tâm sự
Trong mắt hình như hạt bụi rơi*

*Tiếng nhạc buồn...bài hát xa xưa
Mười năm tình cũ nói sao vừa
Ngồi đây hồn bỗng như hoang vắng
Tim ướt như người vừa mắc mưa*

*Bàn tay nào vuốt nhẹ...bàn tay
Hơi ấm nào len trong gió lay
Ánh mắt chìm sâu trong ý nghĩ
Bên nhau mà sợ...xa nhau mai*

*Chuyện của mười năm, bao nhiêu năm
Ngồi kể nhau bỗng thấy như gần
Ngồi đây mà ngỡ...ngày xưa đó
Mà ngỡ tình yêu như bóng trăng*

*Anh có tin không! Xin thú tội
Để dành bên góc, trái đấm mê
Lỡ mai trời nổi cơn giông bão
Em sẽ theo trăng vẹn ước thề
Kiều Mộng Hà*

ĐÓA HỒNG VALENTINE

*Những đóa hồng rực rỡ sáng nay
Valentin một thoáng mơ say
Hồng hoa đỏ thắm hương nồng tỏa
Lặng lẽ ân tình mộng ngắt ngày.*

*Cánh nhỏ hồng nhung xinh mượt tay
Bâng khuâng nhớ lại thuở thơ ngây
Lời nói dấu yêu xa xưa đó
Nhớ nhé tình ta giấc mộng đầy.*

*Đã biết bao ngày mộng lất lay
Tình ta thắm thiết vẫn mơ say
Valentine ngập tràn nhung nhớ
Cảm tạ đời ngày mộng ngắt ngày!*

*Hãy giữ cho nhau tình mật ngọt
Quên đi sóng gió bóng chiều say
Tình ta ấm áp đời giông bão
Nhạc khúc tình vui... chẳng nhạt phai...
Phạm Thị Minh-Hung*

*Chân nhìn chân san sát
Anh nhìn em đắm say,
Huyết sáo, cười, anh hát,
Mắt yêu thương tràn đầy.
Á Nghi*

ĐỀ HỌ TƯỢNG TƯỢNG

*Cứ để người thơ có ái tình
Anh ơi! Thơ thế mới lung linh
Nào đâu mắt mát chút vôi vĩnh
Sao bắt nàng thơ sống một mình?*

*Cứ để người yêu họ quấn quanh
Không nên ép họ phải hy sinh
Yêu thơ, họ chuốc điều liêu lĩnh
Thả mộng mơ hồn, không độc hành.*

*Cứ thả người thơ với ái tình!
Á Nghi*

MANG CẶP GIÙM

*(Tặng các anh Đại Học Kiến Trúc và Đại Học
Khoa Học Sài Gòn.)*

*

*Guốc son khua khắp phố phường
Theo tà áo trắng đến tường học... khôn
Vây mà... đại đột cả hồn
Ái tình ngộ nghĩnh đã vờn tim em*

*Nón bài thơ đội êm đêm
Vây mà hừng hực lửa rêm then thùng
Chờ em, anh có ngưng ngưng?
Trước đàn Buồm Trắng góp cùng gheo, trêu?*

*Nhớ hoài một thuở họ theo
Sinh viên ỷ lớn thích... đeo cặp giùm.
Á Nghi*

CÓ MỘT TÌNH YÊU

Không, điều ấy không bao giờ xảy đến,
Anh hứa đi, sông vẫn chảy miệt mài,
Anh vẫn yêu em tình không bờ bến,
Chẳng bao giờ sông ấy rẽ thành hai.

Không, điều ấy không bao giờ là thật,
Anh hứa đi, mây vẫn bốn phương trời,
Anh vẫn yêu em tình yêu duy nhất,
Chẳng bao giờ mây ấy sẽ ngừng trôi.

Hiên chủ nhà mời Phượng ra sau nhà uống chút rượu trong khi hai bà vợ của hai ông đang rủ nhau đi shopping. Đàn bà hầu như ai cũng thích shopping kể cả lúc đi du lịch hay đi chơi đâu đó họ cũng không chịu ngồi yên ở nhà. Hai bà sẽ đi shopping thoải mái đến chiều về cả đôi vợ chồng chủ cùng vợ chồng khách sẽ đi ăn tiệm.

Khi Phượng bước ra cái deck đã thấy Hiên bày xong chai rượu cùng 2 cái ly, đĩa sausage vừa hâm nóng và đĩa dưa leo muối trên chiếc bàn tròn có bộ ghế xinh đẹp. Trời mùa xuân buổi trưa mát mẻ với nhiệt độ khoảng 70 độ F, thật thú vị khi được ngồi ngoài trời nhâm nhi ly rượu cùng với bạn hiền và thiên nhiên tươi đẹp. Bây giờ Phượng mới ngắm kỹ cảnh trí cái deck nhà Hiên hơn. Hôm qua hai vợ chồng Phượng đến nhà bạn sau khi được sắp xếp chỗ ở trong căn phòng lịch sự vợ chồng Phượng chỉ thoáng nhìn cái deck sau nhà qua khung cửa kính nơi phòng ăn chứ chưa có dịp ra ngoài.

Phượng nhìn những chậu hoa bày trang trí nơi sát hàng rào deck làm bằng gỗ sơn màu trắng nổi bật những đóa hoa hồng đỏ thắm và nơi góc hàng rào một cái chuông gió lừng lờ đang nằm đợi gió. Phượng bật thốt lên:

- Hoa hồng và chuông gió...

Hiên bình thản:

- Hoa hồng và chuông gió có gì lạ mà anh phải ngạc nhiên nhỉ...

Phượng khẽ đáp:

- Vì tôi đã từng yêu thích hai thứ này, tôi ngắm hoa hồng và đợi tiếng chuông gió ngân nga.

Hiên vẫn bình thản:

- Thỉnh thoảng vợ chồng tôi ngồi đây ngắm nghĩa chúng, nhưng chiều nay tôi và anh ngồi đây để uống lai rai chứ chẳng phải ngắm hoa suông.

Hai người ngồi đối diện nhau mỗi người tay cầm ly rượu của mình và nói chuyện đời, nhưng Phượng không muốn rời hình ảnh những hoa hồng màu đỏ kia bỗng dung làm lòng chàng xao động. Có phải vì hơi men làm cho tâm hồn chàng lên đên? Có phải vì cảnh xuân nắng đẹp gió êm và hoa xinh đã làm tâm hồn chàng thức dậy một kỷ niệm cũ? Hình bóng nào vừa thoáng qua và chưa chịu bay đi...

Uống cạn mấy ly rượu thì Hiên rủ Phượng vào nhà nghỉ ngơi nhưng Phượng nói:

- Anh Hiên cứ vào nhà nghỉ trưa đi tôi thích ngồi đây thêm một lát.

Phượng ngả người ra ghế phóng tầm mắt nhìn ra những chậu hoa hồng có những hoa màu đỏ thắm xinh đẹp lòng Phượng nhói lên một niềm thương nhớ, một niềm đau, chàng tưởng như ngay lúc này Thương đang ở đâu đây rất gần với chàng.

Biết đâu nàng là hàng xóm nhà Hiên và thần giao cách cảm theo màu hoa hồng đỏ này đang đến tìm chàng, nàng thích hoa hồng đỏ lắm mà..

Phượng mỉm cười thầm vì sự hoang tưởng của mình. Trên cõi đời này có bao nhiêu người thích hoa hồng đỏ nào phải chỉ mình Thương.

Nàng đã đến và nàng đi đã bao năm...

Phượng rời vợ con đi vượt biên đến Mỹ định cư năm 1985, sau một thời gian dài ổn định cuộc sống độc thân tại chỗ nơi xứ người thì Phượng gặp Thương, từ lần gặp gỡ ban đầu hai người đã cảm thấy quyến luyến nhau và tình yêu đến nhanh như cơn mưa bất chợt đổ xuống mảnh đất khô cằn hai tâm hồn cô đơn khao khát...

Cha mẹ Thương đã mất trong chiến tranh, gia đình người chú họ thương tình đưa cháu bỏ vợ đã cho nàng đi cùng chuyến tàu vượt biên do họ tổ chức và đến Mỹ sớm hơn Phượng vài năm.

Yêu nhau tưởng như không thể nào xa nhau nhưng một khoảng cách vô hình đã chia cách hai người.

Phượng kể cho Thương nghe về hoàn cảnh mình, chàng còn vợ và hai đứa con nơi quê nhà đang chờ mong, chàng không thể bỏ rơi họ, chàng phải gởi tiền về Việt Nam giúp đỡ vợ con và sẽ bảo lãnh họ sang Mỹ đoàn tụ.

Thương chấp nhận làm người vợ không bao giờ cưới của Phượng, nàng yêu chàng, được sống bên chàng ngày nào là vui ngày ấy và hứa sẽ ra đi khi vợ con Phượng sang đến Mỹ.

Họ sống với nhau như đôi vợ chồng son trong một căn phòng apartment rẻ tiền nhưng có bàn tay khéo léo của Thương tổ ấm trở nên sạch đẹp và ấm cúng. Một chiếc giường rộng, một bàn ăn nhỏ, một khung bếp hẹp mà biết bao hạnh phúc đi qua từng ngày, từng mùa, từng lúc thời tiết âm lạnh nắng mưa.

Căn phòng ở tầng trệt có một khoảng đất nhỏ ở sân sau đủ cho nàng trồng vài cây hoa hồng đỏ và treo bên hiên nhà một cái chuông gió. Hai thứ này nàng và Phượng cùng yêu thích.

Mỗi chiều đi làm về Phượng thường vào bằng lối cửa sau nghe tiếng chuông gió reo và lướt mắt qua những đóa hoa hồng đỏ để quên đi những mệt nhọc của một ngày làm việc. Hoa hồng nở kéo dài từ mùa xuân đến mùa thu và chớm vào mùa đông, chỉ thực sự héo hon tàn tạ trong gió đông lạnh. Nhưng tình yêu của họ dài đủ bốn mùa, và hết năm này qua năm khác.

Thương nhiều lần thì thầm bên chàng:

- Hoa Hồng đỏ biểu tượng của tình yêu, điều đơn giản này cũng là tình của em cho anh.

Nàng yêu và lãng mạn quá. Phượng ôm nàng trong tay vỗ về:

- Anh cũng yêu em như thế dù tình yêu này muộn màng rồi, mỗi lương duyên lỡ nhịp rồi. Anh không có lý do gì từ bỏ vợ con.

- Em ước gì điều ấy không bao giờ là thật, điều ấy không bao giờ xảy đến, chỉ có anh và em trên cuộc đời này, anh nhỉ...

- Anh không đủ tư cách để yêu em, con đường em đi không có anh sẽ đẹp hơn...

Nàng đã níu gương mặt Phượng gần hơn và hôn lên môi chàng:

- Đừng nói thế, ngày nào còn ở bên em anh hãy chỉ nói yêu em. Anh hứa đi.

Chàng đã trả lời cho câu hứa bằng một nụ hôn dài.

Ngày xưa chàng và Yến yêu nhau cũng hẹn thề cũng quấn quýt nhưng không đủ lửa đam mê như tình yêu của chàng và Thương. Chàng và Yến đi đến hôn nhân, tình yêu và tình vợ chồng vẫn êm đềm. Yến đã thu vén tiền bạc để chàng đi vượt biên tìm tự do, chàng là cột trụ của gia đình, Phượng sẽ lo cho vợ con và bảo lãnh vợ con sang Mỹ tìm cuộc sống mới mẻ và tương lai cho hai con, đó là mộng ước hai vợ chồng chàng đã xây đắp.

Phượng đã chờ đợi có quốc tịch, có công ăn việc làm vững chắc mới đủ điều kiện bảo lãnh vợ con.

Đến lượt Yến phải chờ đợi ở Việt Nam vì khi vượt biên đến đảo Phượng đã khai rút đi vài tuổi hi vọng sẽ có cơ hội dài để học hành và làm việc kiếm tiền bảo lãnh vợ con, giấy khai sinh của Phượng đã không khớp với giấy tờ hôn thú của hai vợ chồng thế là Yến phải cất công chạy chọt làm lại giấy tờ nên hồ sơ bảo lãnh chưa thể hoàn tất để gửi đi.

Thời gian kéo dài thêm cho đôi tình nhân ở Mỹ được gần nhau thêm, hơn 6 năm kể từ ngày Phượng đến Mỹ mới được tin vợ con sắp sang Mỹ đoàn tụ.

Phượng đau đớn bị giằng co giữa tình vợ chồng và tình yêu với Thương, chàng không thể bỏ vợ con nhưng cũng không muốn chia lìa người mình yêu.

Có những ngã ba đường người ta không thể cất bước về một phía nào.

Nhưng Thương đã tự nguyện chỉ đường cho chàng:

- Em không thể là người cướp đoạt hạnh phúc của vợ con anh, thà đau khổ một mình em hơn là ba người kia phải đau khổ.

Những ngày ngắn ngủi còn lại bên nhau Thương khóc nhiều, khóc cả khi trong vòng tay ân ái của chàng.

Phượng chỉ biết vỗ về an ủi nàng:

- Dù muốn dù không em phải quên anh, em sẽ lập gia đình và có những đứa con, em không thể vì yêu anh mà phí cả tuổi thanh xuân của em. Cố lên nhé Thương.

- Em chỉ có một tình yêu là anh.

Phượng nghĩ đó là lời nói lãng mạn trong phút giây đắm say thời gian sẽ là liều thuốc nhiệm màu nhất để phai pha những ân tình những kỷ niệm. Chàng luôn cầu nguyện cho người mình yêu sẽ có mối tình khác, sẽ trăm năm hạnh phúc.

Phượng đã thuê một căn nhà 3 phòng để đón vợ con sang. Một tuần trước khi họ đến Mỹ, Thương đã cùng Phượng đi mua sắm những đồ đạc trong nhà, nàng cùng với chàng kê chiếc giường trong phòng ngủ và mọi thứ đồ dùng khác.

Thấy Thương đứng lặng lẽ nơi cửa sổ phòng ngủ Phượng đã đến bên nàng, chỉ có thể Thương đã ôm chầm lấy Phượng và òa khóc nghẹn ngào.

- Em đang sắp đặt hạnh phúc cho anh, cho người mình yêu. Còn em....

- Anh có vui gì hưởng hạnh phúc như em nói đâu.

Chàng lại hôn nàng nụ hôn thấm vị mặn của nước mắt hai người...

Trước ngày vợ con Phượng đến, Thương đã bỏ ra đi, ra đi biệt lập để Phượng không phải bận lòng.

Mối tình già nhân ngãi non vợ chồng khéo dài 3 năm bỗng chỉ là một giấc mơ...

Hôm Phượng ra phi trường đón vợ con vui ít buồn nhiều...

Bên vợ con với bao trách nhiệm Phượng vẫn cảm thấy một nỗi trống vắng khó tả.

Chàng bắt đầu cuộc sống mới với vợ con cũ, Yến hội nhập vào cuộc sống ở Mỹ nhanh chóng, nàng càng ngày càng khác xưa, cô Yến hiền dịu khép nép bên chồng không còn nữa, nàng xông xáo lanh lợi và bon chen với người đời. Yến đã bĩu môi chê chồng:

- Anh qua Mỹ thời gian dài mà tài sản chẳng có gì, vợ con qua anh đón vào căn nhà cũ này, mà lại đi thuê nữa... Thảm quá!

Phượng bị tổn thương vì bao công lao của chàng đã bị vợ đổ sông đổ biển:

- Em à, anh đã phải sống tiết kiệm để gửi tiền tới đa về cho em và hai con suốt mấy năm trời chưa kể thỉnh thoảng em đòi hỏi anh gửi về giúp người thân bên phía em nữa, em tưởng anh ở bên này gặt hái ra tiền dễ dàng sao....

Yến đi học nghề làm nail, thành thạo nghề nàng mua tiệm làm chủ mọi sự việc đều may mắn với Yến. Kiếm tiền càng nhiều Yến càng coi thường chồng, Phượng bỗng lép vế vợ lúc nào không hay.

Lạc lõng trong tình yêu vợ chồng Phượng càng thương nhớ Thương, nàng đã yêu chàng không so sánh thiệt hơn, căn nhà thuê có 3 phòng là nơi Yên bất bình rẻ rúng nhưng căn phòng nhỏ bé apartment rẻ tiền đã là nơi hạnh phúc nhất của Thương.

Vợ chồng chàng đã mua một căn nhà mới rộng đẹp, mỗi khi có dịp đi qua khu apartment cũ Phượng thường dừng chân nhìn lại căn phòng của chàng và Thương ngày nào tiếc nuối và băng khuâng tự hỏi có ai trồng hoa hồng đỏ và treo chiếc chuông gió nơi góc vườn ấy không? Có ai yêu nhau như chàng và Thương ngày ấy không?

Mấy năm qua Phượng vẫn nghĩ đến Thương dù chẳng thể thay đổi được cuộc đời nhau.. .Thì ra tình yêu chàng dành cho Thương chưa bao giờ nguôi.

Hôm nay nhìn những chậu hoa hồng đỏ nhà Hiên, Phượng lại chạnh lòng và nhớ Thương quá chừng. Hơn 10 năm xa nhau rồi có lẽ Thương đang bận bịu với cuộc sống bên chồng bên con, không biết có giây phút nào Thương nhớ đến chàng?

Thời thế cũng đành, còn hơn gặp lại để bề bàng duyên phận.

Phượng đang lơ mơ ngủ thì tiếng Yên oang oang ngay bên cạnh:

- Trời ơi, hết chỗ ngủ sao mà anh nằm đây há, há ?

Phượng mở choàng mắt, hình bóng Thương vụt biến mất khi trước mặt chàng là Yên đưa chàng trở về thực tế:

- Ngoài này mát mẽ anh uống tí rượu rồi ngủ quên...

Yên khó chịu:

- Người gì mà chỗ nào cũng ngủ, tới nhà người ta anh phải lịch sự chứ.

Phượng đã quen với những lời đánh đá của vợ. Khi không thể thay đổi được điều gì đó thì người ta đành chấp nhận sống với nó, như người bệnh sống với bệnh, như người đi biển đi sông sống cùng với sóng to và thác lũ....

Yên ngoe nguẩy đi vào trong nhà và ra lệnh:

- Anh vào mà sửa soạn, chúng ta đi ăn cùng với anh chị Hiên.

Ngày cuối cùng ở nhà bạn, vợ chồng Phượng mời vợ chồng Hiên đi ăn cơm chiều vừa để tạm biệt vừa để đáp lễ lại những ân cần tiếp đãi của chủ nhà đã dành cho vợ chồng chàng.

Họ đến một nhà hàng Việt Nam để ăn bữa cơm chiều thân mật.

Ăn xong khi mọi người đứng lên sắp sửa ra về thì giữa những người khách đi lại qua bàn ăn chị Hiên đã nhận ra ai đó chị reo lên:

- Thương ơi... có phải em đó không?

Phượng giật mình vì cái tên đã từng vang vọng trong trái tim chàng từ quá khứ cho đến bây giờ...

Người phụ nữ trẻ đi bên cạnh đứa bé trai đã dừng chân lại bên chị Hiên và cũng mừng rỡ:

- Chị Hiên, em đây. Không hẹn mà gặp chị vui quá...

- Hai mẹ con em đi đâu mà lạc vào nhà hàng này?

- Hôm nay em có công việc qua đây...

Chị Hiên riu rít quay ra giới thiệu:

- Coi như duyên hạnh ngộ, tôi đã gặp lại các bạn cũ cùng một lúc. Đây là vợ chồng anh Phượng chị Yên là bạn hàng xóm xưa của chúng tôi từ ngày còn ở Việt Nam, còn đây là mẹ con Thương cô bạn hàng xóm của chúng tôi tại thành phố này, Thương đã dọn nhà đi nơi khác chỉ cách nhau một tiếng lái xe mà cả năm nay chúng tôi mới gặp lại nhau...

Phượng run người như đang lên cơn sốt và Thương cũng đang sững sờ nhìn chàng. Họ cũng là người xưa của nhau, họ đã nhận ra nhau.

Yên vô tình và xã giao:

- Vợ chồng tôi hân hạnh được biết Thương.

- Vâng, Thương cũng hân hạnh được biết anh chị.

Chị Hiên nhanh nhẩu:

- Thôi hai mẹ con vào bàn gọi bữa ăn đi rồi về nhà kéo trời tối. Hẹn lúc khác gặp sẽ chuyện trò nhiều hơn.

Mọi người chào nhau, Phượng vẫn bàng hoàng nhìn Thương, chàng thấy đôi mắt nàng nhìn chàng tuy cố tạo ra bình thản mà vẫn bối rối đượm buồn...

Hình như Phượng là người bước đi chậm nhất, chàng chưa nói được với Thương một lời tao ngộ nên chân bước đi không đành, chàng chỉ biết tự an ủi dù sao Thương cũng đã có gia đình con cái, có một bến bờ cuộc đời như chàng từng mong muốn.

Bất giác chàng quay đầu nhìn lại và thấy Thương vẫn đứng sững nơi đó đang dõi nhìn theo chàng, nàng cũng chưa nói được lời tao ngộ nào với Phượng. Hai người chỉ cách nhau một khoảng cách chục bước chân mà xa nhau vời vợi.

Vừa đi ra chỗ đậu xe chị Hiền vừa kể:

- Cô Thương này... dễ thương như cái tên của cô ấy. Ngày Thương mới về đây thuê một căn nhà nhỏ cuối đường khu nhà tôi, chúng tôi đã là bạn bè hàng xóm khá thân, cô vừa dọn đi nơi khác cho gần chỗ làm việc mới.

Anh Hiền chợt nhớ ra vội xen vào để nói với Phượng:

- Đây, đây là cô bạn đã tặng hoa và chuông gió cho cái deck của nhà tôi mà anh đã thích. Lúc này tôi quên không kể cho cô Thương món quà cô tặng đã thêm người thưởng ngoạn.

Ồi, một chút tri kỷ chẳng ai quên.

Phượng bối rối tưởng như mọi người đã đọc được tâm trạng của chàng lúc này với Thương:

- Anh Hiền đã bảo hoa hồng và chuông gió không có gì lạ mà, nhà nào chẳng có hai thứ này.

Yến thẳng thừng:

- Trồng hoa đẹp mắt thật đấy nhưng tôi vẫn thích những gì thực tế hơn, vì thời tiết không cho phép nên tôi trồng một cây chanh trong chậu mùa đông phải bê vào garage hay nhà kho vất vả lắm...

Chị Hiền ngạc nhiên:

- Chị Yến thích cây chanh đến thế!

- Chỉ vì tôi thích món thịt gà luộc ăn với lá chanh, lá mọc ra... không kịp cho tôi hái nữa đó.

Mọi người cười ồ vui vẻ và dường như quên chuyện cô Thương. Phượng băn khoăn tìm cách để được nhắc đến tên nàng:

- Cô Thương tặng anh chị Hiền hoa và chuông gió để khi cô đi xa anh chị vẫn nhớ đến cô.

Chị Hiền gật gù:

- Ừ nhỉ... thỉnh thoảng ra deck nhìn hoa nhìn chuông gió tôi vẫn nghĩ đến Thương, đến hai mẹ con cô ấy...

Giọng chị Hiền chợt bùi ngùi:

- Ngày Thương về đây bụng mang dạ chửa, cô có một chuyện tình dang dở chắc là rất đẹp nên cứ ở vậy nuôi con đến bây giờ, thằng bé mười tuổi rồi chứ ít gì, mấy lần tôi có ý định làm mai giới thiệu cho Thương một người đàn ông tốt nhưng cô ấy nói nửa đùa nửa thật em chỉ lấy người nào giống y như người cũ của em hoặc là không bao giờ. Thì ra có tình yêu bất diệt luôn đi cùng với thời gian.

Phượng từ bàng hoàng này đến bàng hoàng khác, mỗi lời nói của chị Hiền làm chàng ngạc nhiên và đau đớn thắt ruột thắt gan. Chàng nhớ những ngày cuối chàng và Thương càng quấn quýt bên nhau, linh tính cho chàng biết thằng bé là kết quả của những lần ái ân đầy nước mắt mà nồng nàn say đắm ấy...

Yến tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Phải là một mối tình thắm thiết và tri kỷ lắm họ mới chung tình đến thế...

Phượng thần thờ lập lại:

- Phải là một mối tình thắm thiết và tri kỷ lắm họ mới nhớ nhau đến thế.

Bốn người đã ra xe. Ngay lúc này Phượng bỗng thấy mình lại đứng ở ngã ba đường.

Chàng muốn chạy lao vào trong nhà hàng để đến bên Thương ôm gọn nàng trong vòng tay yêu thương, để thốt lên hàng vạn lời nhưng nhớ và rồi Thương sẽ âu yếm cầm tay chàng chạm vào tay thằng bé kia để hai cha con nhận ra nhau.

Nhưng chiếc xe anh Hiền lái đã lăn bánh, vợ chồng Hiền và Yến lại vui vẻ nói về một đề tài nào đó, chỉ còn Phượng lặng im nhưng trong lòng chàng quay cuồng giống bão những trần trở xót xa, thương yêu ngổn ngang với hình ảnh mẹ con Thương trên suốt đường về.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Lễ Hội Tết Đình Dậu- Xuân Hy Vọng 2017 ở Portland-Oregon

Mỗi khi thấy các chợ Việt Nam trưng bày các hộp bánh mứt, bánh tét, bánh chưng, hoa mai, hoa đào, hoa cúc, các loại trái cây cầu, dừa, đu đủ, xoài, thơm v.v. là chúng ta biết rằng Tết Nguyên Đán sắp đến rồi.

Tết năm nay là Tết Đình Dậu - Tết Con Gà. Con gà thường hay gáy ò ó o vào buổi sáng kêu gọi mọi người thức dậy đi làm việc cho một ngày mới bắt đầu với nhiều hy vọng. Vì thế chủ đề của Hội Tết do Cộng Đồng Việt Nam tổ chức năm nay tại Convention Center vào thứ bảy 2-4-2017 vừa qua là Xuân Hy Vọng 2017.

Có thể nói tuổi trẻ là tuổi dễ thương nhất trong cuộc đời nhân thế với những sinh hoạt năng động, hăng hái, đầy lý tưởng tốt đẹp. Mỗi người trong chúng ta ai cũng đã trải qua “một thời đáng yêu nhất” đó, để rồi thế hệ những người “không còn trẻ nữa” như chúng ta, khi nhìn sinh hoạt của những người bạn trẻ hôm nay, ít nhiều gì chúng ta cũng hân hoan, sung sướng khi thấy con em của mình đã và đang tiếp nối lý tưởng của mình. Thành phần ban tổ chức Hội Chợ Tết năm nay là những người bạn trẻ nằm trong ban chấp hành CĐVNOR: Từ Đức Tháo, Trương Định, Hoài Trang, Lệ Hải, Thu Tâm, Tuyết Lan, với sự góp sức của thiện nguyện viên đại diện các tôn giáo, đại diện sinh viên PCC/VSA, v.v. Họ là những người trẻ với trái tim đầy nhiệt huyết ôm ấp lý tưởng phục vụ đồng hương Việt Nam tại Oregon. Xin hoan hô tinh thần và thiện chí của những người bạn trẻ này.

Chương trình Tết Đình Dậu 2017 Xuân Hy Vọng gồm 2 phần:

Phần 1: Ban ngày từ 10 giờ sáng đến 5 giờ chiều

Chương trình ca múa nhạc kịch mừng Xuân, với nhiều tiết mục đặc sắc như lễ tế Tổ đầu năm, tuyên dương các thiện nguyện viên, các mạnh thường quân, thi thiếu nhi vẽ tranh, mua vé số xổ số trúng thưởng lấy hên đầu năm, múa lân, lì xì, đánh trống Nhật Bản, các gian hàng trưng bày sản phẩm văn hoá Mỹ-Việt, các gian hàng cung cấp dịch vụ tài chính, bảo hiểm, thông tin thương mại, sức khỏe y tế v.v.

Đặc biệt có hội chợ y tế khám sức khỏe miễn phí tai và mắt, xét nghiệm về mỡ trong máu, đo huyết áp và những xét nghiệm đặc biệt khác, cung cấp thông tin về bảo vệ sức khỏe và các chương trình của chính phủ dành cho người có lợi tức thấp.

Chương trình văn nghệ rất hấp dẫn, vui tươi và đã thành công rực rỡ. Chúc Mừng! Chúc Mừng!

Phần 2: Ban đêm từ 8:30 giờ tối đến 12 giờ khuya

Chương trình Dạ Vũ Tết Đình Dậu 2017 với ban nhạc Blue Heart, các ca sĩ địa phương: Hoài Trang, Lệ Hải, Tuyết Lan, Đăng Tú, Vũ Tuấn v.v. và ca sĩ từ Cali đến: Bé Mập, Minh Đức.

Vợ chồng người viết không có tham dự buổi tối dạ vũ này.

Người viết rất yêu nghệ thuật thư pháp dù rằng không biết viết thư pháp.

Hình ảnh ông đồ trong bài thơ Ông Đồ của Vũ Đình Liên đã làm cho trái tim tình cảm của người viết xúc động mỗi khi Xuân về Tết đến.

Ông Đồ

Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu, giấy đỏ
Bên phố đông người qua

Bao nhiêu người thuê viết
Tấm tắc ngợi khen tài
Hoa tay thảo những nét
Như phượng múa, rồng bay

Nhưng mỗi năm, mỗi vắng
Người thuê viết nay đâu
Giấy đỏ buồn không thấm
Mực đọng trong nghiên sầu

Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay

Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ?
(Vũ Đình Liên)

Trong hội Xuân 2016 do CDVNOR tổ chức, tôi được gặp nhà thư pháp trẻ Đặng Hòa và lại được ông Bosco Đặng tặng cho bức tranh Thư pháp **chữ Nhấn** tuyệt đẹp do ông đồ trẻ Đặng Hòa viết. Như thế có phải là một phúc duyên tốt đẹp hay chăng vì tôi vẫn nghĩ rằng nghệ thuật thư pháp cũng một cách hành Thiền trong tĩnh lặng qua nét chữ trong Một Cõi Thiền Nhân của tôi. Xin đa tạ lòng tốt của ông Bosco Đặng và ông đồ trẻ Đặng Hòa. Năm nay, người viết lại có duyên hội ngộ lại với ông đồ trẻ Đặng Hòa một lần nữa trong ngày Hội Tết năm Đinh Dậu. Ông đồ trẻ Đặng Hòa trong chiếc áo dài đen khăn đóng vẫn ngồi

đó viết thư pháp "Free" cho khách yêu nét chữ thư pháp. Ông đồ vẫn còn nhớ người khách năm xưa nên đã mỉm cười chào hỏi tôi với ánh mắt vui mừng. Mừng thay!

Người viết xin ông đồ ban cho một chữ để làm quà văn nghệ đầu Xuân. Lặng lẽ vung tay với nét chữ như phượng múa rồng bay, ông đồ Đặng Hòa ban cho người viết một chữ **"AN"** rất đẹp như lời chúc "Thân Tâm An Lạc" hay "Thân An Trí Lạc" mà người viết thường hay chúc bạn bè ở cuối thư hay cuối bài viết của người viết.

Chỉ một chữ “An” đầy đủ ý nghĩa này có thể diễn dịch thêm thành an bình, an lạc, an tâm, an Khang, an nhàn, an hưởng, an toàn, an trí, an cư, an ninh, an ổn, an vui, an lành, an dưỡng v.v. đã đem lại niềm vui hy vọng đến với người viết trong năm mới Đinh Dậu. Tuyệt vời!

Nào đã hết đâu, ông đồ lại còn viết tặng thêm người viết chữ “SMILE” cho hợp với "nick name Sương Lam Smile" mà bạn bè văn nghệ đã ban tặng cho người viết. Vui nhỉ! Hơn thế nữa, ông Bosco Đặng, chủ nhân văn phòng hàng bảo hiểm Insurance Plus LLC lại tặng người viết bức tranh thư pháp chữ “PHÚC” rất đẹp. Lại càng thêm vui!

Ôi! Còn gì vui cho bằng khi ước nguyện của mình đã được những người bạn đặc biệt này

thấu rõ và đã ban tặng đặc biệt những chữ thư pháp " SMILE", "AN", "PHÚC".

Xin đa tạ tấm lòng tốt đặc biệt và tình cảm quý mến của Ông đồ trẻ Đặng Hòa và của ông Bosco Đặng đã dành cho người viết nhé. Smile!

Phòng làm việc của tôi ở nhà giống như một phòng triển lãm những bức tranh thư pháp của nhà thư pháp Ngọc Chính, của ông đồ trẻ Đặng Hòa, của cụ Hoàng Lê gửi tặng vì họ biết tôi rất yêu thích nghệ thuật thư pháp. Vui thay!

Thế mới biết tình cảm quý mến nhau không phân biệt tôn giáo, tuổi tác, vì chúng tôi kẻ thì là con chiên của Chúa, người thì đệ tử nhà Phật.

Thật tình, người viết có rất nhiều bạn bè thân hữu đủ mọi tôn giáo: Thiên Chúa, Tin Lành, Phật Giáo, Cao Đài v.v. Chúng tôi quý trọng nhau vì tư cách đạo đức, vì cùng một cảm quan về đời sống, vì tình cảm yêu văn chương nghệ thuật giống nhau nên rất quý mến nhau. Lành thay!

Có nhiều thân hữu đạo Phật, đạo Thiên Chúa, đạo Tin Lành đã gửi đến tôi những tài liệu hay đẹp để tôi làm tài liệu viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của tôi. Xin tạ Ông Trên Phật Trời đã ban phúc duyên tốt đẹp này đến cho người viết, đến với những người bạn thân mến của tôi.

Buổi hội Xuân Hy Vọng Năm Đinh Dậu chấm dứt lúc 5:00 PM, vợ chồng chúng tôi ra về với niềm vui trong lòng khi gặp lại những người bạn cũ, những khách ái mộ tác giả mục Một Cõi Thiên Nhân và với những món quà đặc biệt về thư pháp nói trên. Smile!

Với sự thương yêu giúp đỡ của các đồng hương Việt Nam và các hội đoàn như thế, chắc chắn rằng ban tổ chức Hội Chợ Tết và ban chấp hành CĐVNOR sẽ vui lắm và sẽ có nhiều tự tin để thực hiện những công tác kế tiếp hầu phục vụ đồng hương Việt Nam tại Portland, Oregon ngày một tốt đẹp hơn nữa.

Kính mời quý thân hữu xem youtube do người viết thực hiện và và hình ảnh ngày Lễ Hội Xuân Hy Vọng 2017 do cô Mary Nguyễn, một nhiếp ảnh gia dễ thương của CĐVNOR thực hiện rất đẹp và đầy đủ qua các link dưới đây. Xin cảm ơn cô Mary Nguyễn nhé. Smile!

Hình Ảnh và Youtube Hội chợ Tết 2017 tại Portland-Oregon

1- Youtube Minh và Sương Lam du Xuân Hy Vọng 2017

<https://youtu.be/OxoDI9e0sKY>

2- Hình Ảnh Hội chợ Tết Đinh Dậu do cô Mary Nguyễn thực hiện:

A- Hội chợ tết năm Đinh Dậu Phần 1:

https://photos.google.com/share/AF1QipPVVM_mYnLBpMb1SM9eI-lzckXc7jw9W3qu37g-w4m541Q3PrJ0QaouPaPH3Uu9w?key=OVBZeTdGN3BvbUZmTXgtRk1ETnZITG_paNFJpQjFn

B- Hội chợ tết năm Đinh Dậu Phần 2:

https://photos.google.com/share/AF1QipNjnqfx9xtFx8sU7pVkJDiG9xqrmOzJD6gRhn4B7uFcMu2Jc0Z7U1qF9_gSdYNA3MaA?key=SmdvcUJCWFJxMWtGbW11RFQ3bndwb0_ZNcWU4NVB3

C- Chuẩn bị hội trường, tổng quát chương trình Hội chợ Tết và Đêm Dạ Vũ:

https://photos.google.com/share/AF1QipNbd7c20LcwE1znHd1bXdJHiGN-WY-GR3rc8L9leyYVMPwglgOSJf7cOsFfe_QRNO?key=ZTUwU2xrTFg0UG9jQWJ4NUZMdlBnT0_RFUil1kTnp3

Cám ơn cô Mary Nguyễn.

Cũng nhân được ông Bosco Đặng tặng bức tranh chữ PHÚC, người viết tìm được tài liệu Ngũ Phúc Lâm Môn dưới đây, xin được chia sẻ với quý bạn.

Xin chúc quý bạn thân mến của người viết được “Ngũ Phúc Lâm Môn” nhé. Smile!

Ngũ Phúc Lâm Môn

Mọi người thường nói câu: “*Ngũ phúc lâm môn*” (Năm loại phúc vào nhà) , vậy “ngũ phúc” là bao gồm những loại phúc nào? Và “ngũ phúc” này như thế nào mới có thể “lâm môn”, thực sự không phải ai cũng hiểu cho thấu đáo.

“Ngũ phúc” là gì?

“Ngũ phúc” bao gồm năm loại phúc là: “Trường thọ”, “Phú quý”, “An khang”, “Hào đức” (đạo đức tốt) và “Thiện chung” (cái chết an lành) .

“Trường thọ” là không chết yểu, chết trẻ, sống thọ lâu dài.

“Phú quý” là tiền tài dư dật, giàu có hơn nữa còn có địa vị tôn quý, cao sang.

“An khang” là thân thể khỏe mạnh và tâm linh an bình, yên vui.

“Hào đức” là phẩm hạnh, đạo đức tốt đẹp.

“Thiện chung” là có thể dự đoán được ngày chết của mình. Những năm tháng cuối đời, không gặp phải tai họa bất ngờ, thân thể không ốm đau, trong nội tâm không lo lắng hay phiền não, an tường tự tại mà rời khỏi nhân gian. Đó là một cái chết an lành, nhẹ nhàng.

Theo *Secretchina Mai Trà biên dịch*

(Nguồn: Trích trong <http://www.daikynguyenvn.com>)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 357- ORTB 767-2917)

Đêm Tình Nhân

Chiều buồn rơi vụn vỡ trong tôi
Tình em lấp lánh, một thoáng ngậm ngùi
Chờ vợ hôn lơ lửng nhớ
Tùng áng mây trôi về đâu , hỡi người!
Có chờ thương đầy về bên ấy
Đành đoạn hồn say lạc bước bơ vơ.

Không gian rung, từng phím nhớ vô bờ
Đêm thâu đêm làm sao dứt đường tơ
Hò hẹn chờ nhau từ muôn kiếp trước
Một phút tình trôi dạt bến xa người.

Hồn băng khuâng về chốn xa xôi
Nụ hôn năm xưa vẫn ngát hương đời
Chùng như mưa xuân phơi phới
Tươi mát trong ta niềm nhớ chơi vơi
Hãy yêu nhau thôi, ngày đi đêm tới
Chiêm bao hình bóng , hạnh phúc xuân người.
Ngọc Quyên

SAO MÀ...HIỀN!

*Đêm mơ anh hóa láng giềng
Của thời cấp sách, mới quen, ngọt đường*

*

*Trở mình, thấy người chung giường
Là người trong mộng, cửa trường đón đưa
Dễ Thương ơi! Dễ Thương à!*

Ban ngày anh dữ nhất nhà

Ban đêm nhờ ngủ hóa ra... hiền lành

Em âu yếm, nhẹ hôn anh

Giật mình anh gắt.... Tan tành dễ thương!

Á Nghi

CÁ KÈO KHO VỚI Ô LIU

(Thương về các em Hương Đạo Sinh đã lấy được điểm Thi Nấu Bếp cao nhất)

*

Hành tươi, mắm, muối rưới đều;
Hạt tiêu nhỏ xíu cho theo cá kèo

MÙI HƯƠNG YÊU

Bắt chợt một mùi hương từ ai đó,
Bỗng làm ta nhớ lại một thân quen,
Bao chuyện đời phai nhạt với thời gian,
Nhưng bắt từ một mùi hương kỷ niệm.

Mùi kỷ niệm đã đi vào tiềm thức,
Gợi cho ta những cay đắng, ngọt ngào,
Của một thời ta đã sống và yêu,
Của một thời ta đã xa và nhớ.

Đến từ đất trời hương thơm hoa cỏ,
Mùi hoa chanh hoa bưởi ở quê nhà,
Mùi cỏ dại thơm sau một cơn mưa,
Mùi đất mới vừa cấy cây gieo hạt.

Mùi hương quê cũng là tình bát ngát,
Bụi hoa ngâu nở rực rỡ đêm hè,
Hương vị hoa ngâu trong một tách trà,
Em uống mãi tách trà không vơi cạn.

Mái tóc đẹp mượt mà mùi bồ kết,
Mùi hương nhu thoang thoang để anh thương,
Tóc không cần tắm mùi vị đỉnh hương,
Hoa thiên lý thơm hương đồng cỏ nội.

Mùi thơm quyến rũ trầm tư nhang khói,
Từ thời Ai Cập cổ đại lâu đời,
Nhang trầm thơm tho từng ngón tay người,
Em thấp lên một đêm tình trăng mật.

Những mùi thơm đến từ trong đời thật,
Gỗ đàn hương, hoa huệ trắng, hoa nhài,
Nắng hạ về hoa hồng nở đằm say,
Bỗng hóa thành mùi tình yêu huyền thoại.

Ôi những mùi hương làm đời mê mải,
Hoa oải hương tím theo áo em về,
Nghệ tây vàng, đóa hoa sứ nên thơ,
Linh lan trắng, quả tim tình trong trắng.

Ôi những mùi hương cho đời thêm đẹp,

Nước màu, ớt hiểm xú xiu
Hành phi, **nước ngọt* thật nhiều**. Lửa riu
Thêm dầu: bốn muỗng ô-liu
Tự chê: **-Nhạt nhẽo!** Muối liêu thêm vô...

*

Em nêm, em nếm trầm trở
Thi đua nấu bếp xem “gò ghê” không
Em nào má cũng đỏ hồng
Thi nhau góp sức, tranh công quanh lều
Đứa hò, đứa hét, đứa kêu...
Bày ra đĩa cá, hạt điều rắc quanh
Điểm xanh bằng cọng ngò, hành
Mấy khoanh ớt đỏ quanh vành thật xinh.
Tôi đơm cơm nóng trắng tinh
Thử con cá nhỏ, quả tình: tuyệt ngon!
Hỏi: **“Ai dạy bếp-tí-hon
Món ngon lạ lắm nôi soong thế này?”**

Gãi đầu trẻ thú thật ngay:
“Em quên đủ thứ, kho đầy... đồ dư!”
Ý Nga *7.2.2017

*Nước ngọt có “gas”: Coca Cola, sprite

Có mùi hương nào là của cô nhân?
Đôi lúc ngân nga đi giữa phố đông,
Em bỗng tiếc một bóng hình xa vắng..

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Feb.08- 2017)

HẾT TẾT

Hết Tết rình rang đáng dát vàng
Giữa dân lo lắng: đảng xên xang
Khoe khoang háo thắng màu “hoành tráng”
Trác táng, huênh hoang nhậu lớp hàng.

Tết hết! Triền miên nổi xót Nhà!
Ngổn ngang trăm mối chẳng riêng ta
Non non nước nước còn chờ sáng
Thế khó tương lai đảng biết mà...

Ý Nga * 7.2.2017

Mời đọc tiếp sinh hoạt Ngày 3 của Nhóm QGHC 2016 trên chiếc thuyền tình Allure of the Seas 2016 nhé.

Ngày 3 - Vui Chơi trên đảo Labadee Haiti

Tàu cập bến Labadee Haiti lúc 7:30 AM. Hành khách được phép xuống tàu lúc 8:00 AM để đổ bộ lên đảo Labadee do công ty Royal Caribbean điều hành và quản trị. Trước đó hai tuần, cơn bão Mathew tàn khốc đã càn quét các tiểu bang miền Đông trong đó có Florida và các đảo nằm trong vùng Caribbean gây thiệt hại về vật chất và nhân mạng khá nhiều, nhất là đảo Haiti. Ban tổ chức Hợp Mặt QGHC 2016 lo lắng buổi họp mặt sẽ bị hủy bỏ và chuyển đi cruise tàu Allure of the Seas của nhóm QGHC sẽ bị dời vào ngày khác. May mắn thay! Tất cả đều bình an và chúng tôi đã lên đường đúng theo chương trình đã ấn định. Đúng là chúng tôi đã có phúc duyên tốt đẹp để được gặp nhau ở Florida và ở trên tàu Allure of The Seas. Tạ ơn Trời Phật.

Bạn phải đem theo thẻ Sea Pass Card để trình với ban an ninh của tàu khi xuống tàu và trở về tàu trước 4:00 PM cùng ngày nhé. Hôm nay trời quang mây tạnh nên chúng tôi đi bộ lên đảo rất thoải mái vui vẻ. Đây là đảo dành riêng của công ty Royal Caribbean để phục vụ

hành khách các tàu do công ty quản trị mà thôi nên việc chi tiêu trên đảo có thể thanh toán bằng thẻ Sea Pass, trừ trường hợp mua quà kỷ niệm của các nhóm nghệ sĩ đặc biệt được phép hoạt động trên đảo thì có thể được trả bằng tiền Mỹ hay credit card. Nhà bếp của tàu sẽ phụ trách buổi ăn trưa thịt nướng ngay trên đảo. Khách phải trả tiền thêm nếu gọi thêm beer hay lon nước ngọt đặc biệt.

Hãng tàu đã chuẩn bị sẵn các ghế xếp và lều cho hành khách nằm nghỉ ngơi. Chúng ta chỉ cần cho tip người porter xếp ghế cho bạn là được rồi.

Đến biển mà không tắm biển là một thiếu sót đáng kể nên chúng tôi thay đồ nhào xuống tắm biển liền. Tuy nhiên, ở khu vực này nước biển khá lạnh, có nhiều đá xung quanh lại có vòng nước xoáy khá mạnh rất nguy hiểm vì dễ bị sóng cuốn nhanh ra biển, cho nên người viết vừa lặn hụp dưới biển một chút đã phải bước nhanh lên bờ rồi vì không biết... lội. Phu quân của người viết đã bị hớp nhiều ngụm nước khi đang lội dưới biển, chơi với đưa tay kêu cầu cứu. Cũng may là có vợ chồng Từ Công Phụng cũng tắm biển gần đấy nên khi chị Kim Ái thấy ông xã người viết đưa tay kêu cầu cứu, chị bèn bảo TCP chạy ra kéo chàng vào. Thật là hết hồn! Nếu không ai thấy, có lẽ chàng đã xuống biển thăm Hà Bá rồi. Smile! Cảm ơn ông bà bạn thân mến Từ Công

Phụng của chúng tôi. Quả là chúng ta có duyên với nhau vì đã ngồi ăn cùng bàn, cùng tắm biển chung một nơi. Thiện tai! Thiện tai!

Thế là chàng sợ quá rồi bèn lên bờ nghỉ ngơi cho khỏe. Phe ta cũng không ai dám trổ tài bơi lội nữa, lên bờ hết ráo! Người viết bèn đi kiếm mua trái dừa Haiti cho chàng uống cho khỏe. Dừa trên đảo Haiti được chứa trong một thùng nước đá lạnh đặt trên một xe nhỏ của tàu Allure, có nhạc reo vui âm ỉ chạy đi bán dạo trên đảo mắc quá trời! Người viết phải cà thẻ Sea Pass Card trả \$8.54 dollar Mỹ cho một trái dừa ướp lạnh. Cũng đành thôi!

Thôi thì bây giờ chàng và nàng rủ nhau đi khám phá vùng biển chung quanh cho biết sự tình. Có

khách tiếp tục tắm biển, nằm dài trên ghế xếp khoe thân hình tuyệt mỹ cho thiên hạ ngắm chơi. Khách lớn tuổi hơn thì nằm dài trên ghế xếp thưởng thức gió mát trời xanh, ngắm thiên hạ đi qua đi lại rồi thả hồn vào mộng đẹp. Phe ta thì ngồi “tám” chuyện xa chuyện gần. Những giờ phút nghỉ ngơi thoải mái như thế này thật quý vô cùng.

Trên đường đi đến khu vực ăn trưa trên đảo, vợ chồng người viết ghé mua một cặp dụng cụ nhạc (tambourine - trống lắc tay) lắc lắc nghe vui tai của một ban nhạc bán dạo trên đảo để làm quà cho Mya, cô cháu nội cưng của tôi. Một nghệ sĩ vừa đàn vừa hát líu lo với cây đàn guitar trên tay. Thế là người viết nổi máu nghệ sĩ, cũng lắc lắc hai chiếc trống tambourine mới mua, nhúng nhẩy theo điệu nhạc rộn ràng của ban nhạc đặc biệt này cho vui. Hành khách nằm nghỉ gần đó cũng vỗ tay hòa nhịp với chúng tôi. Phu quân của tôi vội vàng thâu video lại hình ảnh đặc biệt này vì tôi là “movie star” quá đặc biệt cho màn trình diễn đặc biệt với ban nhạc tài tử bản địa Haiti này. Thế là chúng tôi đã có những phút vui đặc biệt trên đảo Haiti mà chưa chắc các bạn khác đã có. Smile!

Thôi thì bây giờ chàng và nàng rủ nhau đi khám phá vùng biển chung quanh cho biết sự tình. Có

Buổi ăn trưa trên đảo Haiti thật ngon lành vì được ăn món thịt nướng nóng hôi vừa được các đầu bếp của tàu nướng ngay tại chỗ rất hấp dẫn. Chúng tôi ăn uống thoải mái các món thịt, rau quả, bánh trái theo kiểu “All You Can Eat” no muốn bẻ bụng luôn. Phu quân phải trả 5 dollar Mỹ cho một chai bia đưa cay với món thịt nướng, vẫn còn rẻ hơn là phải trả gần 8 dollar cho 1 chai bia và \$ 12.40 cho một ly rượu chát nhỏ xíu mà chàng uống hàng ngày trong buổi ăn tối trên tàu, No problem! Miễn chàng vui là được rồi!

Ăn trưa xong, chúng tôi leo lên một xe train nhỏ để về lại nơi đã để các xách tay đựng khăn tắm và quần áo tắm. Trên xe, người viết lại có dịp đùa vui với nhóm du khách người Ý cùng ngồi chung trên xe. Họ đứng lên nhảy múa và vỗ tay ca hát theo nhịp trống lắc tay của tôi. Lại cười vui rộn rã, lại có những nụ cười cởi mở trao cho nhau vì tôi vốn dĩ dễ làm quen và dễ sống hòa đồng với người khác. Có phải nụ cười dễ làm cho người ta gần gũi, thân mật và quý mến với nhau hơn chăng? Tôi nghĩ thế, và tôi đã được bạn bè tặng cho tôi “nick name” là “Sương Lam Smile” vì cái tính ưa cười của tôi. Cũng vui thôi!

Vợ chồng Từ Công Phụng và vợ chồng tôi lại gặp nhau trên đường trở về tàu. Một ban nhạc Haiti tài tử khác trình diễn trên bến cảng gần tàu đậu. Vợ chồng Từ Công Phụng dừng chân lại để ủng hộ một tí tiền cho ban nhạc này. Con người nghệ sĩ có khác!

Vào đến tàu, bạn phải trình thẻ Sea Pass card mới được phép lên tàu trở lại. Một nhân viên an ninh trên tàu quét thẻ bạn trên một cái máy đặc biệt nhỏ nhỏ, bạn sẽ tẩy hình bạn và tên bạn xuất hiện trên màn ảnh máy computer. Bạn sẽ được nhân viên an ninh này nhìn bạn một ít phút giây để nhận diện bạn có đúng là người có hình vừa mới xuất hiện trên màn ảnh hay không rồi mới được phán “OK” bước lên tàu. Lên tàu rồi, chúng tôi về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi cho khỏe người.

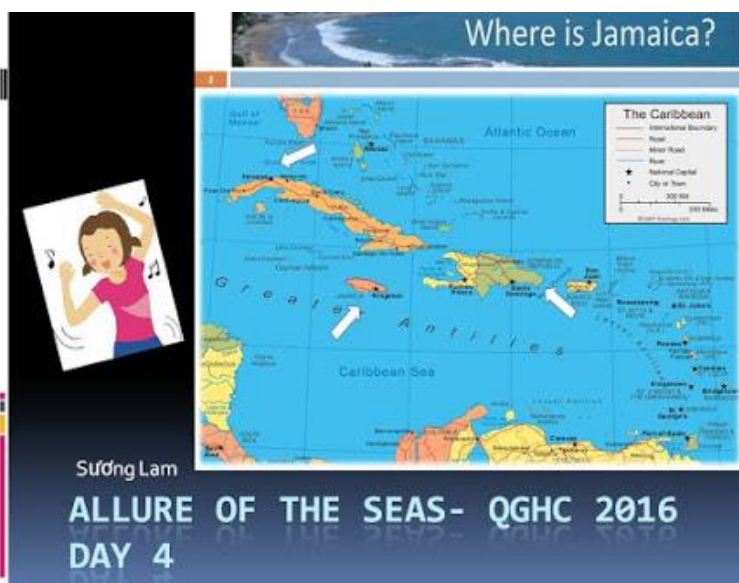
Tối đến, chúng tôi đi ăn tối lúc 6:00 PM như thường lệ và đi xem show Ocean Aria ở Aqua Theater quá hay với những màn nhào lộn đẹp trên không trên nước tuyệt vời giống như đi xem Cirque du Soleil vậy đó! Bravo!

Thật là một ngày vui toàn hảo. Trong giấc ngủ đêm nay, người viết mơ thấy mình đang “quậy” với chiếc trống lắc tay tambourine mới mua trên đảo Haiti và những pha trình diễn quá đẹp của show Ocean Aria trên tàu Allure of the Seas.

Mời bạn xem sinh hoạt ngày thứ 3 trên tàu Allure of the Seas qua link dưới đây:

Youtube Allure Of The Seas- Họa Mặt QGHC 2016- Ngày 3

<https://youtu.be/CLkbPjDKqQ4>

Ngày 4 -Vui chơi trên đảo Jamaica

Hôm nay tàu ghé bến Jamaica lúc 10:30 AM sau một đêm dài lướt sóng. Ăn sáng xong, chúng tôi hẹn gặp nhau ở quán cà phê tọa lạc ở tầng 5 để cùng nhau đổ bộ xuống phố Falmouth trên đảo Jamaica. Lại làm thủ tục trình thẻ Sea Pass để xuống tàu và tập trung bên ngoài để mượn xe đi viếng đảo.

Một số khác có thể mua tour do tàu tổ chức, dĩ nhiên là giá đắt hơn là phải tự túc kiểm xe, trả giá tour và chọn địa điểm muốn đến viếng thăm. Vợ chồng tôi tham gia đi chung với nhóm ĐS 15 vì chỗ thân tình trước đây cùng đi chung trong chuyến du ngoạn Alaska năm 2010 và cũng vì sự đề Quách Đại Thành, nhóm trưởng, cùng ở

Portland với chúng tôi.

Nhiều xe bus đậu dài dài trong bãi đậu xe và đã được thuê bao bởi các tour do tàu tổ chức rồi.

Màn tìm xe và trả giá tour cũng khá vất vả vì với số lượng đông đảo du khách gần 6 nghìn người cùng đổ bộ một lúc trên bến xe thì phải biết không khí rộn ràng như thế nào rồi. Tôi nghiệp nhóm trưởng QDT chạy tới chạy lui tìm mượn xe và những người đi theo cũng chờ đợi, đợi chờ mệt luôn.

Phe ta rồi cũng lên đường với 3 xe bus nhỏ, mỗi xe chở 12 hành khách trong khi có những nhóm khác đang ngơ ngác tìm xe. Cảm ơn nhóm trưởng QDT.

Địa điểm đi chơi cách nơi tàu đậu gần 2 tiếng lái xe. Địa điểm đầu tiên là thăm viếng một thác nước nằm sâu trong rừng. Đường xe chạy quanh co và hơi nguy hiểm vì lên đèo xuống dốc quanh núi giống như đường đi

Người viết phải nắm tay hay vịn vịn phu quân mới có thể đi hết “đoạn đường chiến binh” này.

Đến nơi, tôi thấy một thác nước nhỏ xíu ở phía bên khu đất đối diện. Có một số du khách trẻ đang chơi trò chơi mạo hiểm đu dây qua một cái hồ nhỏ cạnh thác. Dĩ nhiên chúng tôi là “phe lão làng” thuộc hạng “chicken died”, sức mấy dám chơi trò chơi này, nên chỉ biết đứng xớ rớ chụp hình ở phía bên bờ đất bên này mà thôi.

Nhìn đi nhìn lại, tôi thấy thêm khoảng hơn chục người phe ta lần mò tìm đến. Thế rồi xúm nhau chụp hình cả nhóm cho vui, rồi lại rì mọ theo dấu cũ tìm đường trở ra. Lại một phen chàng nắm tay nàng dìu nhau về chỗ đậu xe.

Trở về chỗ đậu xe rồi, tôi mới thấy có một số bạn trong phe ta thấp thoáng bên cạnh một hồ nhỏ có nước chảy róc rách từ những tảng đá lớn, trong số này có vợ chồng Từ Công Phụng. Thế là có nhiều người đã bỏ qua cuộc thám hiểm trong rừng sâu rồi. Đi chơi trong rừng vừa run, vừa sợ, vừa vui kiểu này cũng thú vị đấy.

Xe lại chạy vào phố chính để dừng chân vào một cửa hàng cho khách xuống mua quà kỷ niệm. Dĩ nhiên là người viết cũng nhanh chân vào tiệm mua mấy chiếc áo thun đặc biệt về cho Mya và những người thân trong gia đình. Phu quân và người viết được mời uống cà phê có pha rượu rum, nhắm nhấp cũng vui vui. Người viết chia sẻ với các bạn ngồi đợi trong xe thường thức một chút cho biết hương vị cà phê pha rum ra sao? Bác tài lại đưa phe ta đến một trung tâm mua sắm nhỏ có bãi biển lặng yên hơn ở Haiti. Phe ta cũng nhào xuống tắm đã chiến 15 phút rồi bị kêu lên bờ để về cho kịp trước 6:00 PM mới được. Xe chạy khá nhanh vì sợ trễ giờ. Sợ quá!

Trên đường về, người viết thấy những học sinh tan trường đi bộ về nhà. Học sinh mặc đồng phục áo màu vàng nâu, quần tây dài. Người dân ở đảo Jamaica có màu da đen giống như dân ở đảo Haiti. Ở đây thấy được người da trắng chắc là khó lắm trừ phi họ là du khách. Xe chạy trên xa lộ khá rộng. Bác

viếng Machu Picchu ở Peru năm 2012 trước đây.
Rồi cũng đến Blue Hole và phải đi bộ khoảng 15 phút mới đến thác nước.
Mèn ơi! Dễ sợ thật vì tôi phải bước từng bước cẩn thận để không bị té ngã vì đây là lối đi đầy gốc rễ, đất bùn trơn trượt, đi lạng quạng sẽ bị té ngã như chơi.

tài trẻ chạy hơi nhanh, có lẽ sợ trễ giờ. Người viết ngồi trên xe cũng hồi hộp luôn vì nếu bị trễ giờ thì tàu sẽ bỏ lại chúng tôi trên bờ để neo theo giờ giấc đã ấn định đi đến đảo Cozumel-Mexico.

Rồi cũng về bến cảng trước 6:00 PM và chúng tôi còn kịp giờ đi mua nhanh hai cái magnet có dấu hiệu Jamaica để dán vào tủ lạnh và một bịch cà phê Jamaica. Người viết đi du lịch không thích mua quà lớn linh tinh, tôi chỉ thích mua những món quà nho nhỏ kỷ niệm nơi mình đã đi qua mà thôi.

Chúng tôi lên phòng thay áo quần để đi ăn tối cho đúng quy tắc trên tàu. Ai nấy đều có vẻ mệt đừ sau một ngày đi chơi trên đảo.

Ăn tối xong, chúng tôi đi xem show ở Amber Theater để thưởng thức một chương trình âm nhạc của ban nhạc Savannah Jack trình diễn những ca khúc nổi tiếng của các thập niên trước đây. Người ca sĩ trình bày một hơi cả chục bản nhạc không ngừng nghỉ. Thật đáng phục thay!

Chương trình ca nhạc chấm dứt, chúng tôi quay về phòng ngủ lấy sức sau một ngày đi chơi trên đảo Jamaica. Đi chơi cũng mệt thật!

Mời bạn xem sinh hoạt ngày thứ 4 trên đảo Jamaica qua Youtube dưới đây:
Youtube Allure Of The Seas- Họa Mặt QGHC 2016- Ngày 4
<https://youtu.be/bCmt5q9a6ew>

Ngày 5- Mua sắm trên tàu

Tàu đang hướng về đảo Cozumel- Mexico, là nơi viếng thăm thứ 3 trong chuyến viễn du. Hôm nay là ngày sinh hoạt tự do trên tàu. Đa số là thích ngủ trưa hơn thường lệ vì hôm qua đi chơi cũng khá mệt rồi.

Sau khi đi ăn sáng ở deck 16, chúng tôi thả bộ đi vòng vòng chơi trên tàu rồi hạ san xuống tầng 5 là trung tâm mua sắm để xem thiên hạ mua hàng đại hạ giá trên tàu. Đa số là ví, bóp, áo quần dành cho phụ nữ, đặc biệt là đồng hồ. Trong các chuyến đi cruise lần trước, chúng tôi vì chưa có kinh nghiệm lại ham giá rẻ 50% off, nên cũng đã rinh về mấy hộp đồng hồ làm quà tặng cho

thân nhân, bạn bè. Nhưng thật ra, đồng hồ này mẫu mã thì có vẻ đẹp, nhưng không bền vì khó kiếm pin thay thế khi hết pin nên lần này chúng tôi chỉ đi ngang nhìn xem thiên hạ mua sắm mà thôi.

Sinh hoạt ở Royal Promenade deck 5 tàu Allure of the Seas
https://www.youtube.com/watch?v=7zAEM_54wWA

Đi chơi mỗi chân rồi lại trở lên tầng 16 ăn trưa theo kiểu buffet. Cũng lại các thức ăn theo kiểu Mỹ: hamburger, sausage, hotdog v...v... Nhiều du khách đi ăn trưa theo ý thích của mình ở những nhà hàng có trả tiền, dĩ nhiên ngon hơn và đắt tiền hơn rồi.

Ăn trưa xong lại đi loanh quanh trên tàu rồi về phòng ngủ một giấc thoải mái rồi thay đồ đi ăn tối. Hôm nay là ngày phải mặc Formal Dress lần thứ hai theo quy định của tàu. Lại xí xọn, son phấn cho đẹp để đi ăn tối cho có vẻ sang trọng hơn ngày thường.

Hôm nay là ngày đặc biệt nên thực đơn có món tôm hùm ăn với món cơm sauce đặc biệt luôn. Hình như du khách nào cũng thích ăn món tôm hùm này vì mấy thuở được ăn một con tôm hùm to tướng ngon lành như thế. Hình như nhiều người lại có màn “bis, bis” kêu thêm đĩa tôm hùm thứ hai. Dĩ nhiên phu quân và người viết cũng kêu thêm một đĩa nữa ăn cho “đáng đồng tiền bát gạo”, kéo phí của trời. Bạn cũng có thể kêu thêm đĩa tôm hùm thứ ba, nhưng coi chừng ông Gout sẽ viếng thăm bạn nhé. Smile!

Mỗi lần mặc quần áo đẹp như thế này là mỗi lần tàu được dịp hót bạc vì ai ai cũng thích chụp hình đẹp với bộ cánh đẹp. Có những cặp đi cruise để hưởng tuần

trăng mật trên tàu, có những cặp đi cruise để kỷ niệm ngày cưới, có những cặp nhân tình rủ nhau đi chơi, có nhiều gia đình dẫn con cái đi du lịch, có những nhóm họp bạn như chúng tôi v.v.. Mỗi người một lý do nên deck 5 bao giờ cũng đông người hội họp ở nơi đó. Thật là nhộn nhịp! Thật là vui vẻ!

Ăn tối xong, vợ chồng chúng tôi “dung dăng dung dề” kéo nhau đi bát phở ở nơi đây. Người viết cũng hòa đồng theo đám đông “ai sao tui vậy”, cũng đi mua sắm hàng sale cho vui, mua quà kỷ niệm tặng người thân v.v.. Ông xã thì dù không phải là “bơm nhậu” cũng rinh về hai chai Hennessy để lâu lâu lấy ra nhắm nháp một tí cho vui. “Còn được vui thì hãy cứ vui!” Bạn đồng ý chứ?

Đi bát phở xong là đến giờ đi xem show buổi tối.. Đêm nay chúng tôi được thưởng thức show Ice Game ca múa trên băng thật đẹp. Những diễn viên trẻ tuổi vừa ca vừa múa trên băng lạnh, màu sắc rực rỡ, xem cũng mãn nhãn lắm. Vì tàu qua lớn và số khách quá đông, nên du khách phải phân tán ra để đi xem các show ở các nơi khác nhau: Aqua Theater, Amber Theater, Studio 4, v.v.

Một số du khách khác không thích xem show thì đi đánh bạc ở casino, đi nhảy đầm hay đi uống rượu ở các nhà hàng có trả tiền khác ở tầng 5 hay tầng 8, đi chơi thể thao ở tầng 15, v.v.

Riêng vợ chồng người viết thì thích ban ngày sinh hoạt theo chương trình của tàu, ban đêm đi xem show do ban tổ chức đã ghi danh là “tiện việc sổ sách” nhất. Xem show xong là về ngủ một giấc tới sáng để tiếp tục chương trình ngày kế tiếp. Khỏe re!

Đêm nay trong giấc ngủ, người viết mơ thấy mình cũng đang trượt băng như các bạn diễn viên trẻ kia. Vui quá!

Mời quý bạn xem sinh hoạt ngày thứ 5 trên tàu của Nhóm QGHC

Youtube Allure Of The Seas- Hẹn Mặt QGHC 2016- Ngày 5

<https://www.youtube.com/watch?v=xplvEbab3CU>

Ngày 6- Viếng thăm đảo Cozumel- Mexico.

Tàu cập bến cảng Cozumel lúc 8:00 AM, du khách làm thủ tục xuống tàu để đi viếng đảo Cozumel của Mexico. Vợ chồng người viết đã viếng đảo Cozumel vào năm 2006 khi đi cruise Ecstasy hợp bạn THDL phe anh rồi.

Mười năm trở lại Cozumel, sinh hoạt nơi đây hình như đã thay đổi nhiều vì càng ngày càng có nhiều người đi du lịch hơn nên bãi đậu xe nơi bến cảng cũng phát triển lớn hơn. Phe ta ban đầu dự định sẽ ra mượn xe bus lớn đi chung với nhau, nhưng rồi cũng đành phải chia ra từng nhóm nhỏ đi xe bus nhỏ cho nhanh hơn. Vợ chồng người viết đi chung với nhóm ĐS11 cũng toàn là những bạn bè đồng môn trước lạ sau quen cả. Smile!

Thật ra, người viết đã từng làm Bộ Xã Hội thời VNCH nên dễ hòa đồng với mọi người, đi chơi với nhóm nào người viết cũng thấy vui vẻ, thoải mái hết ráo. “No Star Where”

Chúng tôi ngồi chung một xe bus nhỏ 10 người được đưa ra phố Cozumel.

Cozumel là hòn đảo lớn nhất trong vùng Caribbean Mỹ Tây Cơ và là một điểm ghé bến quan trọng của các du thuyền. Đảo Cozumel có diện tích hơn 600 cây số vuông nằm ngay cửa ngõ vịnh Mexico. Cozumel chỉ có một thành phố chính mà thôi đó là San Miguel de Cozumel, nằm về phía tây của đảo.

Phố chính của Cozumel nằm trên đường Ave Radael E Melgar nằm dọc theo bờ biển. Nhiều cửa hàng bán hột xoàn và đồ trang sức sang trọng nằm xen lẫn với các cửa hàng bán áo thun kỷ niệm. Cozumel có vị trí thuận lợi cho các chuyến hải hành du lịch ngắn hay dài ngày trên vùng biển Caribbean. Hằng tuần có 30 tàu du lịch ghé bến Cozumel.

Chúng tôi dừng chân ở nơi chế tạo rượu Tequila, là một loại rượu mạnh cất từ cây agave xanh ở Mexico, tìm hiểu cách chưng cất loại rượu truyền thống của Mexico và thử vài rượu loại đặc sắc địa phương. Người viết chỉ vòng vòng quanh hãng rượu để chụp hình xem như là đã có đến thăm viếng nơi đây, chứ tôi đâu có phải là bợm rượu nên không thấy hào hứng mua rượu này làm chi. Tội nghiệp cho người giới thiệu rượu vì tôi thấy không có ai mua rượu cả.

Tuy nhiên, khi ghé qua cửa hàng bán quà kỷ niệm là thiên hạ nhào vô mua ào ào, nhất là quý bà vì ai cũng muốn mua một chút quà gì đó làm quà biếu bà con ở nhà cho vui. Người viết cũng thế. Phe ta trở ra xe với những gói quà nho nhỏ, kể cũng vui. Đến trưa rồi nên người tài xế đề nghị đưa chúng tôi đến một nơi vừa có tắm biển, vừa có ăn trưa và phải trả thêm tiền mỗi người \$5,00 USD. No problem!

Thế là chúng tôi lên xe tiến thẳng đến một trung tâm du lịch có nhà hàng ăn, có các cửa hàng bán quà lưu niệm, có cây xanh bóng mát, có ghế xếp dài để nghỉ ngơi, có biển cả mênh mông để được trắm mình trong làn nước trong xanh ấm áp ở đảo Cozumel-Mexico

Nước biển ở đây trong xanh. Những nàng kiều nữ phơi mình trên những chiếc ghế dài trông thật hấp dẫn.

Nhìn xa xa nước biển hình như có nhiều màu xanh khác nhau dưới ánh nắng mặt trời. Phe ta nhào xuống làm một màn tắm biển thoải mái, vui vẻ. Một cảm giác thân thương như ngày nào tắm biển Vũng Tàu ngày cũ.

Mặt biển yên lành, trời cao xanh xanh, nước vẫn long lanh! Ôi! Thật là an lành hạnh phúc! Lặng nhìn biển nơi đây, người viết lại chợt nhớ vùng biển ngày nào của mấy mươi năm về trước.

“Biển vẫn đẹp, vẫn hiền lành vô tội
Vẫn màu xanh trong nắng sớm long lanh
Nhưng buồn thay, biển đẹp ấy lại thành
Vùng tử địa chôn bao người dân Việt”
(Thơ Sương Lam - Biển và Dân Việt)

Đến hơn 2 giờ, phe ta đồng ý trở về tàu để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho buổi sinh hoạt lần thứ hai của Nhóm QGHC tối nay ở phòng Zazz 4 tầng 4 lúc 7:30 PM.

Mời xem Youtube Trên đường trở về tàu sau khi viếng đảo Cozumel ngày 10-21-2016
<https://www.youtube.com/watch?v=YwtvJcJgHeY&t=20s>

Sau khi ăn tối xong, vợ chồng người viết còn đi chơi vòng vòng ở Royal Promenade để shopping mua đồ đồ đại hạ giá lần chót.

Phe ta tập hợp đầy đủ để hát cho nhau nghe lần nữa. Người viết được mời lên để đọc một bài thơ giúp vui văn nghệ. Dĩ nhiên, dù người viết tuy không biết ngâm thơ nhưng cũng sẵn sàng bước lên sân khấu để “tâm tình nghệ sĩ” một chút, có sợ ai đâu để không phụ lòng thương mến của bạn bè.

Người viết xin phép được ghi lại trọn vẹn bài thơ này ở nơi đây theo lời yêu cầu của một số quý bạn QGHC đồng môn để làm kỷ niệm chuyến họp mặt đặc biệt này nhé.

Xin Nhớ Đến Nhau

*Ba mươi năm qua đã là dĩ vãng
Bạn bè xưa còn lại được bao nhiêu
Tóc xanh xưa nay đã nhuộm bạc nhiều
Mắt đã đục vì khói đời phiền não*

*Chúng ta khổ vì chén cơm manh áo
Chúng ta buồn vì tử biệt sinh ly
Chúng ta đau vì chẳng giúp được gì
Cho Đất Mẹ khi nhà tan, nước mất*

*Rồi lưu lạc nơi xứ người xa ngắt
Như bầy chim tan tác cõi trời xa
Lìa quê hương, lìa bạn cũ, mẹ cha
Xa trường cũ, thời thơ sinh áo trắng*

*Giờ gặp lại, tóc anh tiêu muối trắng
Chị mỉm cười, dáng mệt mỏi hơn xưa
Ngồi bên nhau tìm lại chút hương thừa
Của kỷ niệm tuổi học trò nhí nhảnh*

*Đời tử biệt sinh ly ta khó tránh
Giữ cho nhau chút tình cảm thân thương
Mai kia này, dù vạn nẻo đường trường
Xin một phút nhớ đến nhau, Bạn nhé!
Sương Lam*

Xin cảm ơn những người bạn đồng môn, dù mới lần đầu gặp gỡ nhưng đã dành cho tôi những cảm tình quý mến. Thật đáng quý thay!

Tiếp theo đây là màn trình diễn của nhạc sĩ Từ Công Phụng. Bạn bè say sưa thưởng thức những dòng nhạc trữ tình do chính tác giả trình bày. Có một chút gì buồn mênh mang ngậm ngùi nhớ lại những cuộc tình xa xưa trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn màu.

Rồi cũng phải trở về phòng ngủ để nghỉ ngơi sau một ngày đi chơi trên đảo Cozumel và thưởng thức chương

trình văn nghệ quá hay, quá đặc biệt, quá cảm động của ngày hôm nay.

Tôi còn phải sắp xếp lại hành lý trong chiếc vali mới vừa được ban hành chánh của tàu chấp thuận thay thế cho chiếc vali của tôi đã bị hư hỏng khi chuyển đạt đến phòng ngủ của tôi. Nội quy của tàu là sẽ sửa chữa hay bồi thường những hành lý bị hư hỏng, hoặc bị mất cắp, nếu do lỗi của tàu khi vận chuyển hành lý trên tàu. Ban sửa chữa của tàu không thể sửa chữa tay nắm của vali tôi được nên phòng hành chánh của tàu đã bằng lòng bồi thường cho tôi một hành lý mới khác khi tôi làm đơn khiếu nại. Cũng tốt thôi!

Xin mời quý bạn xem youtube sinh hoạt ngày thứ 6 của Nhóm QGHC 2016 qua link dưới đây:

Youtube Allure Of The Seas - Họa Mặt QGHC 2016- Ngày 6

<https://youtu.be/dikSnyFvfOs>

Ngày 7 Sinh hoạt của Nhóm QGHC 2016 trên tàu.

nguy hiểm kia. Smile!

Sau đây, chúng tôi “hạ san” xuống tầng 4 để thử thời vận ở casino trên tàu ra sao? Thật tình, chúng tôi không mê chơi trò đánh bạc cho lắm nên chỉ chơi giới hạn mỗi người \$25 USD với trò chơi kéo máy cho vui mà thôi. Mỗi du khách được tặng coupon \$5.00 để đi kéo máy hay đánh bạc trên tàu tùy ý. Chủ sòng bạc khôn lắm vì

Hôm nay tàu đang trên đường trở về bến cảng FT Lauderdale ở Florida vì ngày mai là ngày chấm dứt chuyến viễn du 7 ngày của tàu Allure of the Seas.

Buổi sáng sau màn ăn sáng xong, chúng tôi lại “thượng lầu” lên tầng 15 khu thể thao để xem các sinh hoạt nơi đây như thế nào. Du khách vẫn tiếp tục hưởng thụ ngày vui cuối cùng trên tàu. Các trẻ em vẫn tung tăng đùa giỡn trong hồ tắm. Người lớn vẫn nhện nhện đánh quần vợt, chơi bóng bàn, hoặc chơi trò tuốt giấy giống như trò chơi đi giấy tử thần từ trên cao bên này tuốt sang bờ thấp bên kia. Hình như chỉ có người trẻ ngoại quốc mới dám chơi trò chơi mạo hiểm này chứ phe ta toàn là những lão trượng, lão bà bà nên sức mấy mà dám chơi trò chơi

có bao giờ chúng ta thắng sòng bạc được, cho nên đã có màn dụ khi tặng tiền cho du khách đến đánh bạc, rồi sau đó móc túi du khách lại, không nhiều thì ít. Thế là chàng và nàng cả hai cùng đi kéo máy cho vui.

Sau hơn 30 phút kéo máy khi thua khi thắng rất vui tai, vui mắt, phe ta đã “toàn thua” kính biểu cho chủ sòng bạc \$50.00 USD như chúng tôi đã quy định. Người ta thường nói “đen bạc đỏ tình”, nên dù có thua bạc chúng tôi vẫn vui vì tình ta vẫn đỏ tươi màu hạnh phúc là được rồi! Smile!

Sau giờ ăn trưa là đến giờ tập họp tại phòng Dazzle ở tầng 8 để được báo cáo thủ tục ngày mai lên đường về bến cũ.

Nhóm QGHC họp mặt hát cho nhau nghe lần thứ ba với tiếng hát của Từ Công Phụng là chủ yếu vì TCP mê mãi hát không ngừng đến nỗi chị Kim Ái phải đưa dấu hiệu “stop” kéo chàng... mệt. Smile!

Đặc biệt hơn nữa, anh Lê Đình Thăng người bạn đồng môn khóa ĐS 12 của người viết, đã trình bày bản nhạc Que sera sera với giọng tenor hay tuyệt vời đến nỗi nhạc sĩ đệm đàn Nguyễn Phụng và khán thính giả hiện diện phải ngẩn ngơ.

Các ca sĩ “tài tử” khác của Nhóm QGHC như Ngọc Nga, Đào Văn Bình, Mai Hoa, Hoàng Chu, Cẩm Vân, Hồng Châu v.v. đã làm cho không khí sinh hoạt văn nghệ thêm phần hào hứng. Nhiều người đã mặc chiếc áo thun có logo QGHC được ban tổ chức tặng làm kỷ niệm để chụp hình chung với nhau một lần nữa. Xin cảm ơn những người bạn đã đem niềm vui tình cảm đến cho bạn bè, dù chỉ một ít phút giây.

Tan hàng buổi họp mặt QGHC là màn xuống phố mua sắm lần chót vì hôm nay là ngày chót trên tàu nên du khách cũng làm một chuyến tàu vét hết những hàng sale quá rẻ “mua 4 tặng 1” trên tàu. Cũng vui thôi!

Buổi ăn tối cuối cùng trên tàu của nhóm QGHC chúng tôi thật cảm động. Bạn này đến chào bạn kia, ôm nhau thăm thiết, chúc nhau sức khỏe, hẹn gặp nhau lại trong những lần họp tối. Lại chụp hình kỷ niệm, lại xin nhau địa chỉ email, lại hẹn nhau “tám” trên phone v.v.

Đã đến giờ phải đi coi show buổi tối rồi. Phe ta lại kéo nhau đi coi show Blue Plannet ở Amber Theater thật huy hoàng, thật đẹp mắt. Các ca nhạc sĩ diễn viên trình diễn những ca khúc, những điệu múa ca tụng vẻ đẹp của một hành tinh xanh mà ở nơi đó mọi người sống an bình, hạnh phúc. Đó là điều mong ước của mọi người, trong đó có người viết, cho nên người viết rất thích buổi trình diễn tuyệt đẹp này.

Tất cả du khách được yêu cầu phải để vali trước cửa phòng trước 1:00 PM và phải nhớ gắn thẻ ghi số thứ tự khu vực lấy hành lý trên vali để các nhân viên trên tàu đến lấy hành lý đem xuống kho chứa theo số thứ tự ghi trên hành lý. Hình như số thứ tự dài đến số 42 và nhóm QHGHC vì đi theo group nên ban tổ chức họp mặt QGHC đã lấy số thứ tự cho cả nhóm là số 16.

Sáng hôm sau ban điều hành trên tàu sẽ gọi theo số thứ tự này để hành khách lần lượt xuống nhận hành lý tại khu vực có số được ghi trên thẻ. Nhóm QHGHC được gọi xuống sớm lúc 8:00 AM để nhận hành lý. Thế là có màn sắp hàng đi rờng rảnh quanh co một hồi mới đến khu vực nhận hành lý và khai quan thuế, lập thủ tục nhập cảnh lại đất Mỹ ở FT Lauderdale- Florida.

Chúng tôi rời khỏi bến cảng, đón taxi ra phi trường để lên đường trở lại Portland trong khi một số bạn khác tiếp tục cuộc vui khác khi đi viếng Key West và Miami. Chúng tôi phải ghé phi trường Dallas để chuyển máy bay về Portland và về đến Portland lúc 10:00 PM. Vui quá vì tôi sẽ được gặp cô cháu nội Mya yêu quý của tôi vào ngày mai. Smile!

Cậu em trai ở gần phi trường lại ra phi trường đón anh chị đi chơi về. Thật cảm ơn tình cảm gia đình của vợ chồng cậu em trai này đã dành cho vợ chồng người viết mỗi khi chúng tôi cần đến sự giúp đỡ của Thành & Hương, em tôi.

Xin mời xem sinh hoạt ngày thứ 7 của Nhóm QGHC 2016 qua youtube dưới đây:
Youtube Allure Of The Seas- HỌP MẶT QGHC 2016- Ngày 7
<https://youtu.be/2zzEAlw-FKE>

Cuộc vui nào rồi cũng phải kết thúc. Xin một lời cảm ơn Ban Tổ Chức HỌP MẶT QGHC Liên Khoa 2016 đã hết lòng lo lắng, giúp đỡ chúng tôi có được những phút giây thân ái bên nhau.

Xin cảm ơn toàn thể các bạn đồng môn QGHC đã cùng chúng tôi chung vui trong 10 ngày họp mặt Liên Khoa QGHC 2016 ở Florida và trên tàu Allure of the Seas. Kỷ

niệm đẹp này chắc chắn sẽ sống mãi trong trái tim tình cảm của chúng ta.

Xin chúc sức khỏe đến toàn thể quý thân hữu để chúng ta rồi sẽ gặp lại nhau trong những lần họp mặt sắp đến để phát triển thêm tình thân ái và học hỏi nhiều cái sáng khôn trên bước đường du hành của chúng ta.

<https://www.youtube.com/watch?v=UYo-Zg2HDV4>

Và mỗi khi Xuân đến, tôi vẫn thích ngâm nga bài thơ nổi tiếng của Thiền sư Mãn Giác:

Xuân khứ bách hoa lạc
Xuân đáo bách hoa khai
Sự trục nhãn tiền quá
Lão tùng đầu thượng lai
Mạc vị xuân tàn hoa lạc tận
Đình tiền tạc dạ nhất chi mai.
(Thiền Sư Thích Mãn Giác)

Xuân đi trăm hoa rụng
Xuân đến trăm hoa nở
Việc đời qua trước mắt
Trên đầu già đến nơi
Đừng bảo xuân tàn hoa rụng hết

Đêm qua sân trước nở cành mai.
(Bản dịch của Ngô Tất Tố)

Nhân dịp Xuân về, người viết xin chúc quý Bạn và quý quyến sức khỏe dồi dào, trí tuệ sáng suốt, thân tâm thường an lạc, sống vui sống khỏe, nhiều niềm tin và hy vọng nhé vì cuộc đời vẫn đẹp như cành mai ở sân trước cổng chùa khi mùa Xuân đến, bạn nhé. Smile !

Mời xem youtube Minh & Sương Lam chúc Tết 2017 quý thân hữu

<https://www.youtube.com/watch?v=y3uM3IHwZYs>

Sương Lam

Năm Mới Chuyện Mới An Vui Hạnh Phúc

Đầu Xuân Đinh Dậu, theo sinh hoạt Tết hằng năm của gia đình người viết là sau khi Mya, cô cháu nội cưng của tôi đến nhà chúng tôi lạy Phật, lạy tổ tiên, chúc Tết ông bà nội xong là chúng tôi lên đường đi lễ chùa đầu năm. Cậu con trai của tôi năm nào cũng chờ ba mẹ đi lễ ở chùa Bửu Hưng bên Vancouver, WA, chùa Nam Quang, chùa Linh Sơn bên Portland, OR vì tại các chùa này có thờ cúng bài vị các thân nhân quá vãng họ Nguyễn Hữu chúng tôi.

Mỗi chùa có một cách trang trí đặc biệt riêng trong ngày Xuân để chào mừng Xuân. Riêng cá nhân người viết rất thích cách trang trí ở chùa Bửu Hưng, rất đơn sơ, giản dị nhưng đầy tình cảm, văn hóa Việt Nam với những bức tranh thư pháp chữ màu vàng viết trên lụa đỏ treo trên vách tường.

Trước cổng bên ngoài chánh điện, tấm bích chương Mừng Xuân Di Lạc được treo trên cao hòa chung với những chậu cúc vàng, cành mai, tạo nên một cảnh sắc an lạc, thanh nhã chón thiên môn. Chính hai chữ Di Lạc đã khiến cho người viết hình như thấy được nụ cười hoan hỉ của Đức Phật Di Lạc đang

trao cho tôi.

Rồi từ đó, về nhà người viết tìm lại trong tư liệu sưu tầm của tôi bài viết dưới đây, xin được chia sẻ cùng quý bạn.

Nụ Cười Của Bồ Tát Di Lạc

Ngài nở nụ cười trước những điều thế gian thiên hạ khó mà nở nụ cười được.

Có người nhìn tượng rồi bảo: Đây là bụng lớn là người tham ăn bội thực (bon viveur). Cười toé toét là bị sáu đứa bé con, đứa chọc vào tai, đứa chọc vào mắt, vào nách, vào rún. Bị thọt lét nhột nên cười... Nhưng nếu người thường như thế thì ai đi tạc tượng lưu truyền. Không đâu! Mà đây tượng trưng cho vị Bồ tát: Từ Bi, Trí Huệ, và An Lạc, sẽ thành vị Phật tương lai, thị hiện chúng sanh. Còn 6 đứa con là tượng trưng cho 6 giác quan: nhãn, nhĩ, tỉ, thiệt, thân và ý (mắt, lỗ tai, mũi, lưỡi, thân và ý)

Đối với người chưa tu, đó là lục tặc, mà khi tu sẽ chuyển nó thành lục thông (sáu phép thần thông). Các chùa thờ Phật đều có hành lễ Vía đức Bồ tát Di Lạc, vào ngày mừng một Tết Nguyên Đán. Đọc sách xưa tôi còn nhớ câu:
Nhứt tiếu nhứt thiếu (trẻ)
Nhứt nộ nhứt lão (già)

Một tiếng cười bằng mười thang thuốc bổ

Bởi vậy khi đứng dưới chân Phật Di Lạc trong chùa “Vạn Phật” tỉnh Quế Lâm Trung Quốc, trong chuyến du hành tháng 10- 95, tôi bắt chước Ngài cười vui và cũng nhớ lại lời của vị giáo sư tâm lý học người Mỹ SCHEIVER: **“Tinh thần**

lạc quan là phương thuốc công hiệu để chống lại nhiều chứng bệnh trầm trọng”

Còn triết gia Edmond Howe thì nói: “Nếu bạn không học cười khi gặp những thăng trầm của cuộc đời, chắc chắn bạn sẽ không có gì để cười, khi tuổi già xế bóng”

Tôi cũng thường có ý nghĩ: **“Nếu mình không thể làm gì để thay đổi thực trạng, thực tế hiện tại thì nên thay đổi cách nhìn về hiện tại đó”**. Nghĩa là: **“Muốn sống vui, hãy hòa đồng với hoàn cảnh hiện tại”** - Trang Tử.

Riêng phần tôi, tôi cố gắng giữ vững lòng tin, tin nơi Thượng đế, nơi đáng thiêng liêng, giữ cho tinh thần được thanh thoi, thoải mái, tránh tham, sân, si. Xem cuộc đời như cành hoa, hôm nay nở ngày mai tàn...

(Nguồn: Email bạn gửi- Không thấy đề tên tác giả)

Xin mời đọc thêm một tài liệu hay hay khác nữa nhé.

Theo truyền thống từ lâu đời của tổ tiên, từ nơi đô thành cho đến nông thôn cứ vào ngày mừng một Tết Nguyên Đán hằng năm, chúng ta cùng gia đình, thường hay đi chùa, lễ Phật tụng kinh, chí tâm cầu nguyện, chư Phật mười phương, thùy từ gia hộ, nhà cửa bình yên, gia đạo hạnh phúc đầu năm đến cuối năm. Đồng thời chúng ta cũng gửi đến nhau những lời cầu chúc một năm tốt đẹp, vạn sự như ý, an lạc kiết tường. Trong nhà Phật, ngày mừng một Tết Nguyên Đán đầu năm cũng là ngày vía đức Bồ Tát Di Lạc. Do đón người Phật tử đón xuân Di Lạc không phải đến chùa chỉ cầu phúc lộc cho đời sống cá nhân, như cầu về tiền tài, danh vọng mà phải phát tâm rộng lớn học theo hạnh nguyện của Đức Phật Di Lạc. Đó là tấm lòng gắn bó với tha nhân, nuôi lớn tâm từ và sự nhẫn nại, nỗ lực rèn luyện tâm linh, truyền bá lời Phật dạy giúp đời bớt khổ. Nếu chúng ta đón một mùa xuân Di Lạc với tinh thần như thế, chắc chắn chúng ta sẽ tiếp nhận được nguồn pháp lạc vô biên trong giáo lý nhà Phật.

Ngoài ra nụ cười của đức Phật Di Lạc thậm nhắc nhở cho chúng ta hãy quên đi những ưu phiền, những vui buồn, thăng trầm, mất mát của cuộc sống. Chúng ta hãy để cho lòng thanh thản, nhẹ nhàng đón một năm mới đầy vui vẻ. Hãy luôn đem nụ cười hoan hỷ, chan chứa tình thương của Phật Di Lạc trao tặng cho người thân, đồng nghiệp trong dịp năm mới. Bởi vì:

Còn gặp nhau thì hãy cứ vui

Chuyện đời như nước chảy hoa trôi

Lợi danh như bóng mây chìm nổi

Chỉ có tình thương để lại đời.

(Nguồn: Trích trong tài liệu chùa Hoàng Pháp Việt Nam)

Năm mới đến là ta thêm một tuổi đời. Người đời thích được “thêm” nhiều thứ: thêm tiền nhiều, thêm xe đẹp, thêm nhà lớn v.v. nhưng chắc chắn không ai thích thêm một tuổi già vì được lên chức “lão trượng” hay “lão bà” cũng có nghĩa là trí nhớ thêm quên, giò căng thêm yếu và phải gặp bác sĩ thêm nhiều hơn nữa. Một quá!

Ở đời có những điều nghịch lý vì các cô cậu tí hon thích mình mau lớn để có thể được làm những gì mình thích, còn mấy ông bà lớn tuổi thì lại muốn sống lại thời son

trẻ. Nhưng có được đâu vì chúng ta phải tuân thủ theo luật thời gian, cái gì cũng phải tuân tực vi tiến, cái gì đã qua rồi thì không thể trở lại được, phải không Bạn?

Đối với những ai "không còn trẻ nữa", sau nhiều lúc "dấn bước thẳng trảm" trên bước đường danh lợi, ném đủ vị nhục vinh trong cuộc sống, bây giờ nhận chân ra được đời chỉ là những giấc mộng lớn, mộng nhỏ, như một thoáng mây bay mà thôi.

Người viết là một trong nhóm "không còn xuân xanh" đó xin được lui bước ẩn thân nơi chốn thiền nhàn, tìm vui trong sự chia sẻ kiến thức qua những bài sưu tầm, tâm tình qua thơ văn để sưởi ấm lòng nhau.

Xin đa tạ những bạn bè đồng tâm cảm và cũng xin tạ lỗi với những ai không cùng chung một cảm quan về cuộc đời, miễn là đừng làm đau lòng nhau là được. Smile!

Người viết bây giờ cũng không thích tranh luận nhiều vì có tranh luận nhiều cũng chẳng đi tới đâu và cũng chẳng lợi ích gì, mà đôi khi lại còn làm mất hòa khí với nhau, làm mất tình cảm quý mến nhau nữa là khác.

Ngày xưa còn trẻ, tính tình còn nóng nảy, thành công dễ dàng trên đường học vấn và sự nghiệp, tôi cũng thích tranh luận lắm đấy chứ. Sức mấy mà tôi chịu thua ai vì nghĩ rằng mình giỏi mình tài. Bây giờ trải qua bao cuộc bể dâu của cuộc đời và được dịp đi nhiều nơi trên thế giới, tôi mới thấy còn có nhiều người còn giỏi hơn mình gấp bội. Tôi nhận ra rằng sở học và kiến thức của mình chẳng đáng vào đâu vì “Núi này cao vẫn có núi khác cao hơn nữa”.

Đối với giới trẻ ngày nay, chúng ta phải khen phục các bạn trẻ này vì nói theo phim kiếm hiệp Hồng Kông thì đúng là “trường giang sóng sau dồn sóng trước” rồi với một Dương Nguyệt Ánh, một Mylene Trần Huỳnh và nhiều danh tài Việt Nam khác đã làm cho thế giới phải nể kiếng.

Người viết thiền nghĩ, dù ở lứa tuổi nào, chúng ta cũng cần làm đời sống chúng ta được thêm vui vì khi chúng ta vui thì hình như chúng ta thấy mình khỏe hơn một tí, yêu đời thêm một tí và ham sống thêm một tí tí nữa. Bạn nghĩ sao?

Xin được chia sẻ những việc cần làm cho đời sống vui mà người viết sưu tầm được trên internet. Người viết đem về đây làm món quà tặng quý bạn để mừng năm mới nhé.

Việc cần làm cho đời sống vui

2 việc nên làm khi gặp phải điều không vui:

1. Hãy bình thường hóa nó một chút.
2. Hãy nhìn khía cạnh tích cực chứa ẩn trong đó.

3 thứ cần phải quên:

1. Quên đi tuổi tác.
2. Quên đi quá khứ không vui.
3. Quên đi điều làm mình bực mình và sự oán giận.

4 thứ cần có:

1. Cần có được người hiểu và yêu mình chân thành.
2. Cần có người tri kỷ.
3. Cần có tư tưởng hướng thiện, lạc quan và thẳng tiến.
4. Cần có được mái ấm gia đình.

5 thứ cần phải biết:

1. Biết ca hát, dù hát không hay. Vì khi gặp điều buồn, nếu bạn cố gắng hát nhỏ nhỏ được một bài nào đó, bạn sẽ thấy nỗi buồn của bạn vơi đi rất nhiều.
2. Biết nhảy múa, dù múa không giỏi.
3. Biết nhìn ra được cái đẹp và cái tích cực trong cuộc sống.
4. Biết mỉm cười với cuộc đời, để cuộc đời mỉm cười lại với bạn.
5. Biết tha thiết và ân cần, rộng lượng và hào hiệp.

6 thứ không được làm:

1. Không để quá đói rồi mới ăn.
 2. Không để quá khát rồi mới uống.
 3. Không để nhíp mắt lại rồi mới đi ngủ.
 4. Không để quá mệt lả rồi mới chịu nghỉ.
 5. Không để bệnh quá nặng rồi mới chạy chữa.
 6. Không chờ đến lúc quá muộn, để rồi ngời ân hận.
- (Nguồn: sưu tầm trên internet)

Xin mời thưởng thức Youtube Mừng Mùa Xuân Di Lạc do người viết thực hiện dưới đây xem như là món quà Xuân nho nhỏ của người viết gửi tặng quý thân hữu đầu năm nhé. Smile!
Cám ơn anh Võ Tá Hân về bản nhạc Đón Xuân Di Lạc đã tạo niềm cảm hứng cho SL thực hiện Youtube này.
Cám ơn anh Quách Vĩnh Thiện về bản nhạc Tết Năm Nay đã tạo niềm hoan hỷ, vui vẻ khi mùa Xuân đến.

Nhìn nụ cười Di Lạc là thấy vui rồi nhì? Smile

Youtube Mừng Xuân Nụ Cười Di Lạc

1- Trên youtube Suong Lam Portland

https://youtu.be/RwNW8m2o_ss

2- Trên youtube Suong Lam Tran

<https://youtu.be/jAtQPW852V8>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 356-ORTB 765-2-1-17)